

ШАЛОМ

 Вельми дякую тобі, Брате Ісаксоне. [Брат Ісаксон починає говорити про чоловіка, хворого на рак. Порожнє місце на плівці.—Ред.]...Ісаксон.

Доброго ранку, друзі, можете сідати. Так. Приємно знову опинитися у далечині пустелі. Знаєте, ми...Здається, останнього разу, як я був тут, я дав назву цьому місцю — “далечинь пустелі”. Саме там ми звичайно знаходимо Господа, тобто, саме там Це було знайдено одного разу, коли Мойсей пас овець у далечині пустелі.

Цей чоловік отут, якийсь час тому я, коли їхав сюди, то побачив його у дзеркалі заднього виду. Я чув, нещодавно, що він лежав у лікарні. Я молився за нього, і ось сьогодні вранці він сидить тут. [Хтось каже: “З ним все гаразд”.—Ред.] Що ж, це добре. Я такий радий. В нього була кровотеча. І ось, ми є такі раді бачити його тут сьогодні вранці.

Сумні новини про цього брата, який минулого разу був тут з нами, що в нього був рак, у лікарні. Нам відомо, що у нас є тільки одна дорога звідси — це дорога смерті. Це, нам усім повинно пройти тією стежкою, будь ми найправеднішими, найсвятішими з усіх, ми несемо один одного до могили. Та все ж Ісус сказав: “Хто вірить у Мене — ніколи не вмере”. Але те, що є “смертю” там — це не те, що ми звемо смертю.

² Подібно як коли Ісус говорив про Лазаря, Він сказав: “Він спить”.

І ті сказали: “Ну, ми...Якщо спить, то з ним все гаразд”.

³ Тоді Ісус сказав, повинен був звернутися до них мовою, яку вони знали, розумієте — “він помер”. Він промовив: “І Я радію за вас, що Мене не було там, але Я йду розбудити його”. Розумієте?

⁴ І саме тоді Він дав цю чудову цитату, яку ми маємо в Писанні: “Хто чує, хто вірить у Мене — Життя вічне той має; не прийде на суд, але перейшов від смерті до Життя. Я — воскресіння й Життя. Хто вірить у Мене, хоч і вмере — буде жити. І кожен, хто живе та вірить у Мене — повіки не вмере”. Розумієте? Повіки не вмере! Ніякої...Насправді для Християнина не існує ніякої смерті.

Смерть означає “Вічне відокремлення”.

⁵ І тепер, як коли ми...помираємо, скажімо, у фізичному тілі, в якому ми перебуваємо нині, ми відділяємося один від одного. Але, насправді, цеє тіло — то єдине, за чим ми впізнаємо один одного, бо ми обмежені п'ятьма відчуттями: зір, смак, дотик, нюх та слух. І допоки ми бачимо чи відчуваємо один одного, ми маємо доказ, що ми перебуваємо тут. Якщо ви сліпі й не можете, й—й не

можете бачити, в такому разі ви можете відчутти один одного, й ми. . . або почути один одного. І даємо знати про себе за допомогою земних відчуттів.

6 Але, насправді, чесно кажучи, ми так ніколи й не бачили один одного. Чи знали ви це? Ми так ніколи й не бачили один одного. Ви чуєте, як з тіла отут промовляє щось таке, що відтворює те, що всередині. Тож у такому разі, коли ми ведемо розмову один з одним, ми—ми в дійсності звертаємося не до тіла. Це той дух всередині, але тіло — це те, що позначає дух, що всередині. І тому, коли ми говоримо один з одним, ми. . . швидко, одразу ж можемо зрозуміти, чи Християни ми, чи ні, бо існує спільність в дусі, з якого ми говоримо. Розумієте, бо це передається від одного до іншого — чи Християни ми, чи ні. Тому ми так ніколи й не бачили один одного.

7 Ісус. “Бога ж ніхто ніколи не бачив, тільки однороджений від Батька виявив був Його”. Розумієте? Інакше кажучи, Бог позначився. Божа Особа позначилася у Тілі, в Господі Ісусі Христі, тож Він став вираженням образом Бога. Тобто, Бог виражає Себе через образ, розумієте, через образ, Людину. Бог виразив Себе нам, і Він був Богом. Не третьою особою чи другою особою — Він був Особою з великої літери, Богом. Він був Самим Богом, що позначав Себе, щоб ми могли Його відчутти.

8 Перше Тимофію 3:16: “Безперечно — це доказ — велика є таємниця благочестя, тому що Бог проявився, тобто, з’явився у тілі”. Хіба то не чудово? Бог! І ми так ніколи б й не зрозуміли Бога, якби Він діяв через Полум’яний Стоп, і таке інше, як Він чинив. Але ми зрозуміли Його, коли Він став одним з нас, розумієте, коли Він став Людиною. Тоді Він міг провадити з нами розмову, і ми могли відчувати Його, брати Його на руки, торкатися Його, й усе інше. І, оскільки у Писанні ясно говорить, що “ми тримали Його на руках”, розумієте, на наших руках, торкалися Його своїми руками.

9 Бог перебуває в людині. І сьогодні Він позначає Себе у Своїй церкві. Бог позначається у народженому згори Християніні. Він Сам, бо Він залишається Богом. І зовнішній світ пізнає Бога тільки коли вони побачать Бога в тобі й у мені. Це єдине, як вони пізнають Бога — коли ми є написаними листами, листами Писання, нас читають усі люди. І життя, яким ми живемо, відображає те, що в нас всередині. Людина позначається тими справами, які вона чинить. Тож наші справи повинні бути на добро, розумієте, завжди на добро, бо ми представляємо нашого Господа Ісуса Христа.

10 Що за чудова то річ, особливо коли стара людина, така, як я, стоїть тут і—і розмірковує про життя, яке вгасає, яке відійшло у минуле, і—і перед нами майбутнє Вічності. І знаємо: якщо це життя — то єдине, на що я сподіваюся, — я був би сьогодні вранці найнещаснішою людиною. Але знаємо, що цеє життя — то всього

лише тінь того, що повинно було в нас настати. Воно є відбитком, бо воно не може бути тим досконалим, що створив Бог. Бог не робить нічого такого, що загине. Розумієте? Бог є Вічний. І тому це життя, у якому ми зараз живемо — воно тільки відображає те, що в нас попереду. Те справжнє, яке не може померти. Тіло, яке не може загинути. Життя, яке не зможуть відібрати. Розумієте? І тому Писання є правим, коли в Ньому говориться, що ми маємо віковичне Життя — ми маємо Вічне Життя. Ми ніколи не померемо. Розумієте, бо ти став... Коли ти народився заново, ти став частиною Бога. Розумієте, ти навечно прив'язаний до Вічності, яка ніколи не проминеться. Ти — частина Бога, бо ти Його син.

11 Ось, я міг би узяти інше прізвище, й сказати, що моє прізвище стало іншим. Я міг би узяти прізвище своєї матері — Гарві, це було б моїм найближчим. В цьому світі, моя мати була Гарві, і, в такому разі я міг би узяти прізвище Гарві. Але все одно кров доведе, що я Брангам. Розумієте? Бо я є частиною свого батька. І доки в мені є кров, я все одно буду частиною свого батька. Розумієте, це так. І коли я народився від Духа Божого, я є частиною Бога, ось і все; я ототожнивсь з Ним, розумієте, що Він є мій Батько. В такому разі моє життя повинно відображати Його; оскільки моє життя відображає мого земного батька у тій подобі, яка була в нього. Кажуть, що я дуже схожий на свого батька, то, значить, тому це його подoba, що відобразилася у мені. І ваш—ваш батько відобразився у вас, ваші батьки. І ось, Бог, наш Батько відображається у нас, коли ми народжуємося й—й перемінюємося тут в Його подобу.

12 Отож, я починаю говорити, так і не дійду до своєї теми, до того, про що я збирався з вами поговорити.

13 Домашнє зібрання, отаке—от молитовне зібрання у приватному будинку — я завжди цінував це більше, ніж—ніж, думаю, люди могли б уявити, бо звичайно буває так, що найкращі зібрання й найкращі моменти спілкування — це на отаких—от невеличких молитовних зібраннях у приватному будинку. Коли разом сходиться зовсім невеличка жменька вірних, і ми там вклоняємося — саме там я відчуваю найбільшу близькість до Бога.

14 Отож, сьогодні вранці, думаю, нас тут сидить тридцять, сорок, думаю, тридцять чи десь так, враховуючи дітей. Я не знаю. Я не дуже—то вправний у—у—у підрахуванні — побачити тільки невеличку групу людей, бо тут є й інші кімнати, розумієте, і я не бачу людей, які там. Отож, та коли ми отак сходимося, я відчуваю, що ми одержуємо ту близькість, якої ми не маємо, коли ми на великому, масштабному зібранні. Ми можемо висловити свої переконання. Ось чому я, сьогодні вранці, коли їхав сюди, то думав, що сьогодні вранці я проповідуватиму тутешньому зібранню та його чудовому пастору. Такий радий бачити тут багато кого зі своїх друзів — Стрікерсів та усіх інших, кого—кого я не бачив вже деякий час.

15 І сьогодні вранці я хочу проповідувати вам своє новорічне Послання, яке я планував був проповідувати наступної неділі після обіду у Феніксі, в приміщенні для зібрань. Бо, тут, я подумав, що, мабуть, це запишуть на плівку. Щоб мені. . . Може, тут якраз серед групи віруючих Святий Дух дасть мені кращі думки, аніж, мабуть, там у Феніксі у тому середовищі, ви знаєте, де змішані віра, й невірство, й забобони, й—й усе інше. І, в такому разі, якби браття записали й випустили плівку, то було б—було б краще зробити це отаким чином, бо тут вийде краща плівка. Я попрохав хлопців спочатку перевірити акустику. І коли я приїхав сьогодні вранці, Брат Террі сказав мені, що акустика хороша. Тож це—це добре. Тож тепер давайте—но спочатку, перш ніж ми підійдемо до цієї серйозної справи, і я знаю. . .

16 Мені здається, там сказали, що дехто з вас залишається на обід — тут на подвір'ї, чи в будинку, чи якимось так, — збираються влаштувати обід. Це дуже добре. Звичайно ж, для мене є дуже цінним — бачити вас усіх разом.

17 І я відчуваю, що—що моє сьогоднішнє вранішнє Послання адресоване Церкві живого Бога, розумієте, і, що стосується цього, я вважаю, що частина її сьогодні вранці сидить тут. І тепер, перш ніж ми перейдемо до тієї урочистої частини, схилимо наші голови на хвилинку для молитви.

18 Наш Небесний Отче, ми є такі вдячні Тобі, що маємо навіть привілеگیю звертатися до Тебе, як до свого Батька, тому що *Батько* — це означає, що ми народилися від величного Бога, що створив небо й землю. І ми є такі щасливі за цю привілеگیю, що ми можемо уявити у своїх серцях, і, потім, що ми є Твоїми синами й доньками. І, потім — бачити, як Ти точно позначаєш Себе поміж нами, що Ти є наш Батько, відвертаєш наші думки від світського, та перемінюєш наші мотиви, й цілі, й відношення, й кожен нашу частину на те, щоб любити Тебе, й вірити Тобі, й—й знати, що Твої обітниці є правдиві.

19 Ми зібралися сьогодні вранці тут у цьому місці, яке ми звемо “далечинь пустелі”, тобто, я називаю його так, думаючи так. Причина, чому я сказав так, Господи, не для того, щоб кинути тінь на цю невеличку групу людей, але щоб вказати на те, що, за своєю природою, є нечисленним.

20 Але я хочу згадати, що Мойсей, Твій слуга, був у далечині пустелі, може, тільки він та його вівці, може, там була його дружина Ціппора та—та—та, мабуть, його син Гершом. Я. . . Цього я не знаю. Але саме там вони одержали те переживання, яке перемінило того пророка зі збігці-боягуза — на служіння Богу, що призначив його до цієї праці, в далечині пустелі. Саме там було те—те, що Полум'яний Стовп, який уперше, наскільки нам відомо, проявився в людському житті, те Полум'я було у невеличкому пустельному кущику, — й не згорав. Але—але то була Слава Божа,

що проявляла Себе через той куш; що пророк Мойсей знімає своє взуття, підійшов ближче до Нього, і одержав від Бога доручення визволити Божий народ.

²¹ Нехай же так буде й сьогодні, знову, Господи, у далечині пустелі, щоб ми зараз зняли своє взуття, свої капелюхи, усе, що в нас є, й поклали це під хрестом Христовим, й сказали: “Ось я, Господи, пошли мене”.

²² Благослови цього тутешнього брата, пастора, нашого Брата Ісаксона. Ми молимо, щоб Ти благословив його, та його дружину, та його діток; Брата Стрікера, його дружину, та діточок; й усіх інших, хто сьогодні вранці знаходиться тут.

²³ І ми зібралися тут; ні, Господи, не заради якоїсь величної слави чи щоб заявити про себе як про керівників чи—чи якихось...представників чогось величного. Ми—ми тут просто як скромні віруючі. Ми тут, бо ми любимо Тебе, й ми любимо один одного. І коли ми бачимося один з одним, і коли ми збираємося, то бачимо, що, таке враження, ніби збирається все більше Бога, коли кожен з віруючих збирається в одному якомусь місці. І Ісус сказав: “Якщо ви робитимете це в Моє Ім’я, то Я буду серед вас”. І ми знаємо, що Ти перебуваєш тут.

²⁴ Проговори до нас, Господи. І якщо ці коротенькі нотатки, що виписані в мене тут, і місця Писання, до яких буду звертатися, відволікнуть від напряму тих думок, над якими Ти хочеш, щоб ми поміркували сьогодні вранці, то, Господи, ми просто обминемо це й будемо робити те, що Ти скажеш нам робити. Благослови нас нині, бо ми прохаємо це в Ім’я Ісуса Христа. Амінь.

²⁵ Отож, коли читаю Писання, раніш було так, що я...до того, як я став таким старим, в мене була чіпка пам’ять. І за тих днів, я...за днів молодості я не брався за довгі проповіді, може, хвилин на тридцять чи десь так — я одразу брався за одну думку й не відходив від неї. Але нині я...причина, чому я проводжу оці довгі зібрання — бо я записую на плівку. Розумієте? І ця плівка, хлопці там записують це на плівку, почнуть у певний момент, мабуть, зараз, при початку молитви, й вона розійдеться по багатьох, багатьох місцях, майже по цілому світу. Тож зараз, сьогодні вранці в нас буде проповідь на мою новорічну...те, що ми назвемо моїм новорічним Посланням. Я старався, записав три різдвяні проповіді, і я знаю, що ви тут далеко в пустелі одержуєте ті плівки. І моя—моя остання проповідь там у церкві, тобто, моя передостання проповідь була про *Світло*. І якщо у вас нема тієї плівки, я певен, вона вам сподобається. Мені вона дуже сподобалася — її натхнення, яке Господь дав мені.

²⁶ Отож, сьогодні, оскільки перед нами новий рік, я—я хочу думати не про те, що в минулому, але хочу дивитися в майбутнє. Розумієте? Як сказав Павло: “Забуваючи те, що було в минулому, я спішу до мети, — розумієте, — високого покликання”. І як вже говорилося, це як дивитися назад через дзеркало у машині. Ми,

коли дивимося у дзеркало заднього огляду, то дивимося на те, що ми проїхали. Отож, ми не намагаємося розмістити сьогоднішнє Послання, дивлячися через дзеркало заднього огляду. Це зайняло б надто багато часу, розумієте, те, що вчинив Господь. І ви всі обізнані щодо величних речей, які чинив наш Господь — деякі з наймогутніших діянь, які я бачив у своєму житті, які Він якраз—якраз звершив за останні декілька місяців. І, але тепер ми вдячні за те, що було, але тепер ми дивимося вперед. Ми дивимося туди, куди вступаємо — у цей 1964 рік.

27 І тепер, якщо ви хотіли б прочитати тут, тобто—тобто, я хотів би прочитати деякі місця Писання, бо це все буде засноване на Божому Святому Слові.

28 І, тепер, на цю плівку в мене лишається десь година й п'ятнадцять хвилин. І, якщо Господь зволить, я постараюся скінчити так, щоб ви могли пообідати. Дякую вам, що сказали мені, що я можу розпоряджатися часом до шостої години вечора. Це було вельми приємно.

29 Тепер звернемося до двох місць у Біблії, до книг, що знаходяться близько одна до одної. Це у Старому Заповіті. Я візьму текст для читання з двох місць: Ісаїя 62 й Псалом 60. Отож, спочатку звернемося до Ісаї 62, щоб прочитати це. І там нам нагадують про величну могутність нашого Господа Бога, і яким—яким величним Він є, яким могутнім є наш Бог. Прошу пробачення, це Ісаїя 60, замість 62. Ісаїя 60. Гаразд, отож, ми читатимемо оце ось — Ісаїя 60:1 та 2.

Устань та засяй, зійшло бо твоє світло, й слава Господня над тобою засяяла.

Бо, ось...темрява землю вкриває, а морок — народи; та Господь постане над тобою, й слава Його над тобою з'явиться.

30 “Морок — народи”. Тут, звичайно, це пророцтво про день, за якого ми нині живемо.

31 Тепер, потім, давайте звернемося до Псалмів. Здається, можливо, я тут трохи наплутав, коли записував свої місця Писання, коли учора ввечері поспіхом записував їх, виписував це. Псалом 62:1-8.

Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя, від Нього спасіння моє.

Тільки Він моя скеля й спасіння моє, Він твердиня моя, тому не захитаюся дуже.

Доки будете нападати ви на людину? Вас усіх буде знищено, немов мур той похилений—похилений... немов паркан той, що валиться.

Вони тільки й думають, як би зіпхнути її з висоти, вони полюбили неправду, благословляють свої... своїми вустами, в своєму ж внутрі проклинають. Села.

Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя, бо від Нього надії мої.

Тільки Він моя скеля й спасіння моє, Він твердиня моя, тому не захитаюся.

В Бозі спасіння моє й слава моя, скеля сили моєї, моє пристановище в Бозі.

Мій народо, кожного часу надійтесь на Нього, серце своє перед Ним виливайте; Бог для нас — пристановище. Села.

32 Отож, якщо ви звернули увагу, в цьому уривку Писання тут у Псалмах постійно повторюється: “Бог — моя скеля”. А ви знаєте, що представляє скеля у Біблії? *Скеля* тут у Біблії представляє “об’явлення Боже”. Розумієте — “Бог — моє об’явлення”. Він — то об’явлення, розумієте. Об’явлення Слова — то є скеля.

33 Тому що Петро, одного дня, коли... Ісус поставив був питання: “За кого люди вважають Мене, Сина людського?”

34 І хтось там сказав: “Ти... Одні кажуть, що Ти Мойсей, чи Ілля, Єремія, чи іще хтось з пророків”. Але питання було не про це.

“А ви за кого Мене вважаєте?”

35 Він, Петро прорік ці знамениті слова й сказав: “Ти — Христос, Син Бога живого”.

36 Він сказав: “Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло та кров об’явили це тобі, але Мій Батько Небесний. І на цій скелі!” Розумієте?

37 І Давид каже тут: “Бог — скеля моя”. Бог є наша скеля, коли Бог об’явився нам. Це стає скелею, розумієте. Бог — наша скеля.

38 Отож, сьогодні вранці моєю темою є незвичне слово: *Шалом*. *Шалом* єврейською означає “мир”. І саме це я й кажу сьогодні вранці Церкві: “Шалом!” Це є мир.

39 Фінською це називається *юмалан роха*, що означає “Божий мир” тобі. *Роха*. Бог, розумієте, Божий мир, шалом.

40 Моє новорічне Послання на 1964 рік звернене до Церкви, обраної в Ісусі Христі. Не—не просто до церковних груп, але до Обраної, Панни, Панни Церкви, Христової Нареченої, розумієте, ось до кого я звертаюся.

41 Тут, у наших двох темах, які ми прочитали, точніше, у двох місцях Писання, ми стикаємося з дуже великим контрастом між ними. В Ісаї говориться: “Устань та засяй, бо слава Божа зійшла на тебе. Світло з’явилося”. І потім, у наступному ж вірші, той каже: “Густий морок вкриває цей народ”. І, в такому разі, коли

ми знаходимося у суміші Світла й темряви, і, в такому разі, моє звернення до Церкви буде “шалом, мир”, — давайте розберемося, що то все таке, розумієте. Ми вступаємо у цей рік з темрявою й зі Світлом. Ми...цей світ ще ніколи не перебував у такому хаотичному часі мороку, як зараз; та, при цьому, знову ж, в ньому ще ніколи не сяяло таке найблагословенніше Світло, як зараз. І існує...

42 Різниця точно така сама, як було при початку, коли земля була вкрита густим мороком. І Дух Божий зійшов на поверхню води й сказав: “Нехай буде світло”. І Бог відділив світло від темряви. І, я вважаю, що ми нині знов живемо в таку годину, коли Бог відділяє Світло від мороку, і Він витісняє його на інший бік світу, щоб Світло могло проявитися. І ми...

43 В такому разі, Церква, причина, чому я говорив їм “Шалом”, це тому, що то є Божий Мир. Ось що я хочу викласти вам сьогодні вранці на новий рік — не озиратися назад, але ми очікуємо на світанок нового дня. Допоки не з’явиться дещо величне, що в нас попереду — роки радості, на які ми очікували, пробираючися, прямуючи до величного Світла. І нині ми бачимо, як воно пробивається над горизонтом, сферою горизонту, воно пробивається між смертним та безсмертям. Ми бачимо, як воно пробивається поміж небом і землею, від скутого земними хворобами й проблемного світу до світлого сяючого дня безсмертного Життя, й безсмертного тіла, й безсмертної землі, яка ніколи не відійде. Це—це є “Шалом” до—до Церкви. Отож, для віруючих надходить час Світла, але для людей — густий морок. Я...

44 Якось на днях в мене була розмова з дружиною, і ми говорили про годину, за якої ми живемо. Отож, причина, чому я обрав це місце — в мене таке відчуття, що я міг би просто розслабитися й поговорити з вами, розумієте. Розумієте? Здається, настав такий час, що, це на людях, що це є найбільш сповнений переживаннями час, який я міг би уявити коли-небудь.

45 Я завжди старався як міг, щоб, коли не погоджуюся з людиною у релігійних питаннях; але якщо після цього я не можу взяти її за руку, — яким би дошкульним це питання не було, — й узяти її за руку, й сказати: “Залишмо це до моменту, коли зможемо краще порозумітися один з одним”, — і все одно любити цю людину (не просто говорити це вустами, але від всього свого серця), то, значить, мені взагалі не—не слід ходити туди й намагатися говорити з людьми. Бо, розумієте, з нами повинно так бути, ми мусимо любити ту людину. Розумієте? І їджу до людей, що належать найрізноманітнішим класам суспільства, й різним культам, й кланам, й релігіям, й таке інше, і стараюся викладати Біблію й говорити: “Давайте—давайте обговоримо це не за вашим віровченням чи вашим підручником з етики, але за Біблією”. І тоді не...Можливо, часом буває так, що людина дуже

дратується; але якщо в мене з'явилася хоч одна думка, що мені ця людина не подобається, тоді—тоді я знаю одне — Дух Христа відійшов від мене. Якщо я—якщо я відчуваю, що ця людина мені не подобається, зі мною щось не те.

46 Тому що Дух Христа, коли вони...це...коли—коли Його розпинали, і Його ж Власний народ забивав цвяхи, і—і самі ж Його творіння, яке Він створив, забивало цвяхи, які Він створив, туди у Його людське тіло. Та все ж, серцем, повним любові, Він вигукнув: “Отче, пробач їм — не знають вони, що чинять”, — розумієте.

47 І в мене—в мене дійшло до такого. Я вважаю, що люди не усвідомлюють, що вони чинять. Настає такий час, коли, складається таке враження, немовби людська істота настільки піддалася владі злого, що на це—на це не можна спокійно дивитися. Таке враження, немовби над людьми стоїть тінь мороку, який присилоє їх.

48 Скажімо, наприклад, оця ось одна річ. Об'їжджаю цю країну уздовж і впоперек й проповідую, й Господь Бог ототожнює, підтверджує Своє Слово й виявляє, що це є точно, й ні разу не було такого, щоб сказане Ним не збулося в точності — прорікав це до існування, й так далі, як чинив Він. А люди сидять, і дивляться на це, і далі залишаються в тому самому стані. Розумієте?

49 Розумієте, без жодної зневаги, але, скажімо, наші сестри — часто, коли я проповідую їм про носіння того одягу, та обрізання кіс, та інших дрібниць. І чоловіки, як вони далі будуть рухатися у своїх віровченнях та—та служитимуть за тими віровченнями й усім іншим. І—і вони хороші люди. Вони порядні люди. Але, все ж, складається таке враження, що вони—вони—вони не можуть зрозуміти, здається, немовби до них це не доходить. Чому? Я приїжджаю наступного року, і, замість хоч якого-небудь покращання, стає ще гірше. І так і йде далі. Ось сестра, в якій колись були чудові довгі коси — вона обрізала їх. Ось чоловік, що колись, здавалося, твердо визначився й домагався того, що є правильним; він знову там у... як пес на свою блювотину, і—і як свиня до своєї калюжі. Розумієте, знову вертається до цього. Складається таке враження, немовби щось вразило наших людей, воно вразило цей світ, що в них нема й тіні розуміння, — там щось не так.

50 Точно як, зверніть увагу на сьогоднішніх чоловіків, ви не знайдете у чоловіках тієї справжності. Ви не знайдете її у жінках. Отож, я кажу не... Я закладаю цю основу для того, щоб підійти до “Шалом”. Розумієте?

51 Але зверніть увагу на жінок у наш день, в них нема й тіні тієї жіночості, що була в них колись. Здається, їм—їм хочеться цього, але щось у них не дозволяє їм це зробити. Таке враження, що є якась важкість. Це, скажи—но жінці, що їй не слід робити цього й того, і ця жінка дивиться на Це і вірить Цьому, вона хоче Цьому вірити, але щось збиває її на іншу путь. Розумієте?

Бідолашна, мені—мені—мені так шкода її. Вона настільки опутана такою голівудською павутиною, і оголошеннями по телебаченню, по радіо, у газетах, на вулиці, у—у вікнах крамниць — сучасними сукнями та усім іншим, і тим, як інші жінки зустрічають її. І, таке враження, що вони просто не можуть чогось позбавитися — наша молодь, наше старше покоління, люди середнього віку.

⁵² Таке враження, що поміж людьми щось є. В чоловіка нема вже й тіні тих чоловічих рис, що були у нього раніше. В жінки нема тих жіночих рис, що були в неї раніше. Візьміть сьогодинішніх чоловіків — чоловіки вже не є кремезними й сильними, як раніше. Це все стало якимось... Їм хочеться носити червоні замшеві черевики, і—і вони хочуть поводитися, як жінки. Отож, це є правда. Це стає, в більший чи менший мірі, спотворенням. Жінка хоче обрізати свої коси й поводитися, як чоловік. А чоловік хоче поводитися, як жінка. Розумієте? І, хоча, з ними можна поговорити, і коли поговориш, то вони — хороші люди, хороші люди, приязні, легкі у спілкуванні люди. Що ж стало причиною цього? Це той густий морок на людях, це щось таке, що—що підбиває їх на це.

⁵³ Подібно як було з євреями за днів, коли Ісус прийшов на землю; Ісаїя пророкував про це й сказав: “Буде так: мають очі — й не бачать, і вуха — й не чують”. І ось чому Ісус молився про пробачення для них, бо так повинно було бути, щоб здійснилося Писання.

⁵⁴ І це знов повернулося до нас. Біблія говорила про цей день, за якого ми живемо, й сказала, що буде оце все — “густиий морок на людях”. І ми бачимо це, що там є щось таке, що, просто-напросто, люди хочуть це робити, але не можуть.

⁵⁵ Никодим висловив це одного разу перед Господом: “Раббі, ми знаємо, що Ти — Вчитель, що прийшов від Бога, бо ніхто з людей не міг би вчинити того, що чиниш Ти, якби не було з ним Бога”. Але саме за причини того мороку, тобто, сліпоти, що була на єврейській расі, Месія міг прийти, щоб обрати Наречену з поган. Вони повинні були відкинути Його.

⁵⁶ І це є той густий морок, що сьогодні на церквах та на всьому іншому — щоб не побачили Світло, яке сяє. Розумієте? Розумієте, здається, що там такий важкий тиск. Візьмемо декого зі знаменитих сьогодинішніх євангелістів — вони постійно кличуть про пробудження, й протидіють Йому; бачите, не розуміючи, без розуміння.

⁵⁷ І я кажу це не з тим наміром, щоб старатися сказати: “Отож, ми бачили *Це*, і — ‘слава Богу’, — вони—вони у це не попали”. Я не стараюся сказати це з...щоб люди думали: “Ну, Брате Брангаме, в цілому світі тільки у вас—у вас є Правда”. Ні, то не так. Розумієте?

⁵⁸ Я кажу це тільки у Світлі години, в якому ми ходимо, й на користь людям, які намагаються відшукати це Світло. Істинно

сказав Ісус: “Ніхто не може прийти до Мене, якщо Мій Батько не прийматиме його”. Ніхто так ніколи й не побачить Цього. Це прийме те, що призначене Насінню й тільки воно одне. Але в нас знов підійшло до такого стану. В Біблії сказано, що “ви — світло світу”.

⁵⁹ Пророк сказав: “Густий морок на людях”, — у цей час на світських людях. І саме це й маємо, в точності — густий морок на людях.

⁶⁰ Бог, у Своїй величній милості, як я завжди проповідував і що старався відстоювати — що Він завжди виявляє Свої—Свої події з неба; Його важливі значні події — перш ніж це станеться на землі, це відбувається на небі. Він відображає Себе. Інакше кажучи, перш ніж Месія підійшов до такого моменту, де почалося Його служіння, на небі з’явилася Зірка, яка привела тих мужів на те місце, де Він перебував — мудреців. Як ви чули у моїй минулій проповіді, як Бог мав справу з тими мудрецами, і—і у той день, коли Він—Він звернув їх на іншу дорогу через сон, і Він сказав Йосипові через сон, як потурбуватися про благополуччя Свого Власного Сина. Бо тому наснився сон, було. . .

⁶¹ Сон — це другорядне, щось однобічне, бо в людей можуть бути й хибні сни. Але на той день у тій країні не було пророка, розумієте, там не було пророка, тому Богу довелося застосувати те, що було у Нього в розпорядженні. І навчав нас, що—що Бог може застосувати кожну здібність й усе, що ми робимо, якщо то є посвячене Йому. Але спочатку воно повинно бути посвячене Йому. Нехай ваші—ваші розмірковування, які насправді й відображаються у вашому сні, розумієте, бо то є ваша підсвідомість. Якщо ви розберете якийсь сон, то побачите, що то є щось таке, над чим ви розмірковуєте, чи якимось так. Звичайно так і є. Нехай же, в такому разі, ваші думки будуть про Бога, щоб там і відобразилося дещо для Нього. І ким би ти не був, нехай там відобразиться Він.

⁶² Отож, вгорі у небесах. Чи помітили ви, що я дивлюся на це, на Світло на фотографії отам з часопису “Життя” — брат, який живе тут у цьому домі, повісив її в себе на стіні — той трикутник Світла.

⁶³ Мені якраз прийшло на думку. Якщо в когось з вас є Біблія у перекладі Ламзи, якщо ви звернете увагу, там на обкладинці зображення потрійного, триєдиного світла, трикутного світла у вигляді гало. І коли доктор Ламза, друг, мій особистий друг, перекладав Біблію — це є давньоєврейський символ Бога в істинно тринітаріанському значенні того, яким Він є — не три Боги, але три проявлення одного й того самого Бога: Отець, Син і Святий Дух. Те Світло — то одне завершене коло Світла у трикутнику, що означає, що Бог перебуватиме у трьох служіннях: Отцівство, Синівство і проміжок часу, відділений служінню Духа Святого — то все один Бог.

64 Але, чи звернули ви увагу — перед тим, як було об’явлено Сім Печаток, перед цим у небесах тут над Тусоном, Флагстаффом, де ми знаходилися, з’явилося величне таємниче Світло? Брат Фред, двоє з тих, що були, . . .зі мною того ранку було двоє чоловіків. А це ж було передречено за місяці й місяці до того, як це сталося. Брат Фред Сотман і Брат Джин Норман обидва сидять тут сьогодні вранці, коли це, . . .були там, коли пройшов цей удар, і не знали, що оце все станеться. І Він відправив мене назад, сказав, що наблизилася година для цих Семи Печаток, які містили сім таємниць усієї Біблії, які було запечатано цими Сімома Печатками. І як оцим анголам, посланцям Епох Церкви впродовж усього часу відкривалася певна частина цього. Але сьомої години, при сьомому посланці — оці всі таємниці повинні були довершитися. Розумієте? Сьомий земний посланець, розумієте, цей ангол, про якого Він каже тоді, перебував на землі. *Ангол* означає “посланець”. І потім, після цього, той бачив, як сходить ще один Ангол, не земний ангол, що виклав був тут Послання, але з Неба зійшов сильний (інший) Ангол з веселкою над Собою, й поставив Свою ногу на землю та море, й клявся Тим, Хто живе на віки вічні: “Часу вже більш не буде”. Розумієте? Але перш ніж Він зламав ті Сім Печаток, щоб об’явити їх, що Він виявив надприродним чином, Він спочатку виявив це у небі.

65 Того дня скрізь по півдню Сполучених Штатів та Мексиці робили фотографії. Ось вона зараз висить, з часопису “Життя” — для них ще досі таємниця. Але, перш ніж Він здійснює це на землі, Він проголошує це на небі. Він робить так завжди. Він спочатку виявляє Свої знаки на небі.

66 І навіть у Зодіаку. Я не збираюся знову навчати Зодіаку, але просто виявляю вам, що небеса проголошують Це. Ми бачимо, що в Зодіаку, у сузір’ях, Він проголосив усю Біблію в сузір’ї Зодіаку. Ми бачимо там, що Він починає, най—найперша ж фігура в Зодіаку — це Діва, а остання фігура Зодіаку — це лев Лео; виявляє, що Ісус приходив спочатку на землю через Діву, вдруге Він прийде як Лев з коліна Юдиного. Розумієте? А якраз перед цим Він проходить через знак схрещених риб. Епоха Рака — у якій ми живемо тепер. “І усі небеса проголошують Його”, — сказано в Біблії.

67 Отож, декілька місяців тому я проповідував серію зібрань у шкіні про *Сім Епох Церкви*. Мабуть, ви усі чули їх. І коли я завершив креслити Сім Епох Церкви на дошці, як оте Світло більшало, і як Світло вгасало. І, я думаю, у вас тут, мабуть, цедесь є; але все одно, ми знаємо, що це перебуває поміж нами. І, дивна річ, останнього дня, коли було накреслено останню Епоху Церкви, цей величний Полум’яний Стовп (котрий знаходиться поміж нами) зійшов поміж сотень людей і рушив до задньої стіни шкіні. І там, перед тими сотнями, накреслив ті Сім Епох Церкви, темність й світло — саме так, як я намалював це на дошці, ідеально точно. Таємниче!

⁶⁸ Отож, нещодавно у нас в історії теперішньої церкви сталася одна подія... В Біблії *місяць* представляє “церкву”, а *сонце* представляє “Христа”. Бо ми знаходимо це у 12-му розділі Об’явлення, *жінка*, котра була “церквою”, її бачили з місяцем під ногами і сонцем над її головою, з дванадцятьма зірками у її вінці. Це, закон правовірних євреїв був у неї під ногами, вона перейшла з цього у сонячне світло. *Дванадцять зірок* — то “дванадцять апостолів”, які виклали нам послання, — отож, — під впливом Святого Духа. Отож, ми бачимо, що місяць у небесах повинен відбивати сонячне світло, коли сонця нема. Він дає нам—він дає нам світло, щоб рухатися. Але все одно він... Не має значення, як багато він відбиває, то все одно не є досконале світло, бо він відбиває. І сонце світить на місяць, і місяць відбиває його світло, коли сонця нема. Та коли сонце сходить, тоді місяць більш не потрібен.

⁶⁹ І сьогодні Церква відбиває Світло відсутнього Сина Божого. Церква — то відображення Світла. Бо Він сказав: “Ще трохи, і цей світ не побачить Мене більше. Але ви будете бачити Мене, бо Я буду з вами, навіть у вас, до завершення епохи. Справи, що Я їх чиню”, — Вогні, які Він з’явив. І немає Світла, якщо не через Боже Слово. Було...

⁷⁰ Те сонце — то Боже Слово. При початку, Бог сказав: “Нехай буде Світло”. І коли проявлене Слово Боже, коли Слово Бога проявилось — з’явилося світло. По-перше, Бог прорік його. Що якби воно не проявилось? Тоді воно ще не було світлом. Та коли Він його прорік, і потім воно проявилось, підтвердилося, Його Слово підтвердилося — світло почало існувати.

⁷¹ І то єдине, як це може бути звершене сьогодні: коли Слово підтверджується, написане Боже Слово підтверджується, тоді воно з’являє Світло. Якесь його часточка запалювалася, тобто, виставлялася для кожної епохи. Ми бачимо це у Епохах Церкви, ми бачимо це у старо—старозаповітних церковних епохах. Кожного разу, коли у мандрівці наставав час проявитися чомусь — на землі з’являвся пророк. І Слово приходило до пророка, і він оживляв те Слово. І коли теє Слово позначалося, воно відображало Бога. І з’являлася епоха, з’являлося Світло. І саме так Світло приходить й сьогодні.

⁷² Отож, я нічого не маю проти якоїсь деномінації, людей. Але, — всім, що тільки можна уявити, — я проти систем, бо вони хибні. І найперша система з тих, що виникли — то була римська система римо—католицької церкви. То була перша організація, що організувалася — римо—католицька церква, Нікейський Рим. Приблизно за триста двадцять п’ять років після смерті Христа, 325 року з’явилася організація римської церкви, що об’єднала людей та відлучила усіх інших, хто був незгоден з нею. Ось де вони одержали свої чужі науки та збочили через систему, яка не відповідала Слову. І ось, починаючи з того часу тая церква

точно відображала пітьму, тому що в той час у нас було те, що ми називаємо “темне середньовіччя” — приблизно тисяча років. Усім історикам, та знавцям Біблії, та усім іншим це відоме як темне середньовіччя — коли римська церква усе тримала під контролем.

⁷³ І ця римська церква є “матір’ю блудниць”, — сказано в Біблії, в Об’явленні 17: “вона була розпусниця й матір блудницям”. Отож, це є безчесне, розпусне життя жінки. І та, й інша — це одне й те саме, обидві однакові. Тож якщо—якщо то блудниця, то має бути жінка. І тому, зверніть увагу — там не блудниця, але “блудниці”. Розумієте? Тут стоїть “вона”, — одна, — “розпусниця”. Потім, церкви названо “блудницями”, доньками римської розпусниці. Вона — то матір усього цього, матір організації.

⁷⁴ І хіба то не дивно, що за цього дня, коли ми пройшли через оце все, і Послання розійшлося по усій землі, проти організацій, Воно розкресує її справа й зліва, що, в цю годину, яка передікалася з 1933 року, коли Святий Дух дав мені те видіння і виявив мені завершення часу, сім подій, про які я сказав, і п’ять з них вже збулися, ідеально точно; наприклад, Німеччина, та—та Італія, та усі війни, та міжнародні події (для мене рідкість говорити про оті речі). Але оте все збулося в точності так, як Він передрік. Як Муссоліні піде на Ефіопію, і Ефіопія паде йому під ноги, і потім, як він опозориться, і що його ж народ плюватиме на нього; й зганьблять, повісять головою вниз з тією шльондрою, з якою він жив, на вулиці. Як Америка піде війною на Німеччину, вони зазнають жакливого поразки на місці, що носить назву, — на великій лінії, де буде стояти бетонне укріплення, — я вважаю, це називається лінією Зігфріда. І існує одна, що зветься Мажіно, я вважаю, то було у французів. Чи правильно це? А лінія Зігфріда — то була лінія у німців. І Господь дав мені побачити це за одинадцять років до того, як її побудували. Й вони ніколи не дозволяли завдати собі поразки в цьому — американці, поки ті мало не потопили усе військо. Коли вони прийшли туди, німці націлили свої гармати прямо на ту флотилію, і дали їй вийти туди, і майже потопили її. І я бачив це, за одинадцять років до того, як там взагалі—взагалі залили фундамент чи щось таке — лінія Зігфріда. І оці всі інші речі, наприклад — машини та авто, і—і як усе прийде саме до того, що Він сказав, що цією країною керуватиме жінка, котрою, мабуть, буде церква. А потім настане кінець.

⁷⁵ Отож, ми бачимо це в цьому, оце ось усе, і як я виступав проти організацій, хіба то не дивно, що римський папа уперше залишив Рим, щоб з’їздити до Єрусалиму? І вчинивши це...Єрусалим відомий як найдавніша церква в усьому світі.

⁷⁶ Коли Мелхиседек вийшов назустріч Авраамові після поразки царів, він був Царем Єрусалиму, Священиком, котрим був Христос, то був Бог; ніхто інший не міг бути Мелхиседеком,

тільки Сам Христос, Сам Бог, точніше, розумієте, Сам Бог, бо в нього не було батька й не було матері. Розумієте? В Ісуса були і батько, і мати, отак. Отож, в цього Мужа не було батька, не було матері, не було початку днів чи завершення життя. І Він, — хто Він там є, — Він досі живий. І Він на той час був Царем *Салиму*, що перекладається як “Цар Миру, Шалому”. Єрусалимський Цар, який зустрів Авраама й дав йому вино та хліб — причастя, після битви. Вельми чудовий прообраз тут у 7-му розділі Євреям, ми бачимо це. Отож, дав йому хліб та вино після того, як битва скінчилася. Оскільки Він...

⁷⁷ Це найперше, що ми зробимо після того, як увійдемо до Нового Царства — ми їстимемо з Ним хліб та вино по-новому в Царстві Отця. “Я не питиму більше від лози виноградної й не їстиму хліба, поки не буду їсти його разом з вами у той день по-новому в Царстві Отця”.

⁷⁸ Отож, отож, коли ми бачимо, що після того, як цар Шалому був... вийшов з міста, тоді, пізніше його захопило віровчення. І він постійно перебував під віровченням, але він представляв давню церкву. І Новий Заповіт навчає нас, — не прогавте цього, — Новий Заповіт, що ми не від цього земного міста Єрусалиму, але ми від Нового Єрусалиму, вишнього. Тож це й повинен був бути місяць — Єрусалим, а не Новий Єрусалим, вишній. Тож місяць представляє земну церкву.

⁷⁹ І хіба це не дивно, що якраз перед тим, як папа поїхав до Єрусалиму, на небі сталося повне місячне затемнення, всього за декілька днів до того, як він вирушив у дорогу. Він також приїде й сюди, ви знаєте, отак. Отож, такого ще ніколи не знали, розумієте. Але що це виявляє? Виявляє ось що: він робить це, щоб зав'язати дружні стосунки, коли він зустрічався, на наступний по своєму прибутті до Єрусалиму день в нього була зустріч з греко-православними ієрархами. І що це відображає? Спілкування — вони хочуть об'єднати протестантів та католицизм, що вони й роблять, і об'єднуються цілковито. А Бог відображає це нам через повне місячне затемнення. Своєю ласкою та благодаттю...

⁸⁰ Чи бачив хто з вас газету, де розмістили фотознімки місяця? В мене вона є тут. Це ж досконалий образ — пропустив сьому епоху, яка ще не минула — в точності так, як я, Святий Духом, намалював Епохи Церкви. Їх було шість, сьома ще не завершилася. Шість положень місяця: який він яскравий у першій церковній епосі, темний у другій, третій, четвертій, п'ятій та шостій — саме так, як Святий Дух дав мені намалювати їх на дошці, а потім позначив їх Сам на стіні скинії, два роки тому. Місяць відображає себе, і, знову ж, наука робить фотознімки Епох Церкви, точно як і ті засняли там те Світло й розмістили це у часописі “Життя”, щодо відкриття Печаток, щодо об'явлення в епоху сьомого ангола. В дні його служіння — сьомого посланця, таємниці Божі, котрі

упродовж епох усі залишалися таємницями — мають об'явитися, проявитися, — так має бути у той час. І Він вчинив це! Його Слова не помиляються. Хіба то не таємниче? Бог малює на небі те саме, що й у них, той самий Бог дав намалювати на дошці мені, а потім — Сам. То було тричі, як Він досконало позначив це, і якраз перед тим, як папа поїде до Єрусалиму.

⁸¹ Котрий, то була церква, місяць — то є церква, представляє церкву. І, перед церквою, тінь світу знаходить на місяць. І тінь світських наук, тінь світськості, світської церкви насунулася, щоб повністю затемнити Світло Біблії. Світ одержав це у відбитому Світлі. Чи розумієте ви? Світ найшов на світло місяця й закрив сонце. І відблиск місяця, якому повинно було освітлювати землю — це затемнилося. І Він прийшов і намалював зображення, в точності як зробило й Це, через натхнення, до того, як воно сталося.

⁸² Отож, мені здається, Сестро Сімпсон, то була тусонська газета. Я не знаю, чи відомо було Сестрі Сімпсон. . . Вона тоді не розуміла цього. Вона сказала: “Я повирізала з газети деякі фотографії та статті, для вас”, — віддала це мені.

⁸³ І мені видалося дещо дивним. Я зайшов туди, та узяв це, та подивився на це, я сказав: “Ось же воно, в точності, бачите, якраз те, чого я шукав”. І там це було у газеті.

⁸⁴ Сестра Сімпсон може сказати вам, у якій то було газеті, якщо захочете дістати копію цього. [Сестра Сімпсон каже: “Це номер від 28-го грудня”.—Ред.] І—і що кажете? [“Це вечірній випуск від 28-го грудня”.] Вечірній випуск від 28-го грудня.

⁸⁵ Розумієте, перед тим, як він поїхав до Єрусалиму, щоб затемнити його Світло, тобто, той доступ, який воно має. Який час, положення, і які права є у Цього на те, щоб сяяти; тепер, на останню епоху, на сьому церковну епоху Воно повністю обрізається, коли вона вступає у морок. Що за величну річ Господь оповідає нам. Це завжди в усьому збувалося — Бог на небі проголосив це та оповів це, — дивилися на це, і ось — ототожнив це та підтвердив це, що то є цілковита Правда.

⁸⁶ Темрява у цій Лаодикійській Епосі Церкви. Отож, коли Ісус, котрий є Слово, у Лаодикійській Епосі Церкви перебував поза церквою, стукав у двері, намагався увійти. Морок, густий морок на людях. Чи права була Біблія? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.]

⁸⁷ Досконалість Писання, слава Його величному Імені. Папські відвідини були знаком того, що церкви затемняють Його проявлене. . . Проявлене Світло світу — то була Біблія. Ісус сказав, що Він є Світло світу. В Біблії сказано, що Він є Слово. І проявлене, тобто, підтверджене Писання — то є Світло. Отож, коли це прийде до влади, вам не буде дозволено його виконувати. І ми бачили це у

прообразах, проречене через натхнення, — до того, як це сталося; позначене у прообразах місяцем, і виявляє, як це відбуватиметься, і ось воно збувається.

⁸⁸ Ця година в нас настала — морок, густий морок. Сьогодні на людях густий морок, ось що то таке. Що все це означає? Де ми знаходимося? У якій ми годині? Наскільки близькі ми до Приходу? Що ж, ви скажете: “Коли в них усіх буде пробудження”.

⁸⁹ “Не бійся, мала черідко, бо зволив Батько ваш дати вам Царство”. Все правильно.

⁹⁰ Що то означає? Бог почав відділяти Світло від темряви, розумієте, витісняє її, подібно як Він вчинив при початку, щоб з’явити світанок нового дня. Епохи Церкви вгасають. Прошу пробачення. Епохи Церкви вгасають. Бог збиває темряву в одному місці, — так повинно бути, — щоб стерти церковні організації, стерти цей світ. Світ покриває оце все, і світські науки захопили усе. То хіба Бог неправий? Через світські речі, та світський одяг, та світське поводження, та світське життя — то є світ!

⁹¹ Ви не від світу, дітоньки. Ви з Неба. Це не є ваш Дім.

⁹² Навіщо мені, нам, людям старшого віку прагнути озиратися назад, щоб знов стати молодими? В нас нічого не вийде. Але ми дивимося вперед, а не озираємося назад. Дивимося сюди, на те, що було, і ми хочемо знати, що буде. І ми очікуємо на ту годину, стараємося для неї.

⁹³ Сьогодні так багато порядних, щирх людей захоплено цими віровченнями, цими церквами та організаціями, “мають вигляд благочестя, але відрікаються його Сили”, — так говориться у 3-му розділі Другого до Тимофія.

⁹⁴ Густий морок, засліплення Ізраїлю було заради просвітлення поган. Нині ж, засліплення поган — це просвітлення Ізраїлю. Точно як, скажімо, день і ніч; один бік попадає у темряву, інший бік попадає у світло; і потім світло переходить на інший бік. Отак і місяць проходить свій шлях, і відображення того, що темрява цього світу затемнила його світло — для нас це відображення того, що поганська церковна епоха завершилася. Церква готується, готувалася до визначного моменту, настав час для Схоплення. Бо темрява знаходить на поган, а для євреїв скоро настане світанок. Сонце пройшло свій шлях зі Сходу на Захід, і ми перебуваємо на Західному узбережжі. Світло може зробити тільки одне — повернутися на Схід, з іншого боку. Ви розумієте, адже так? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Світло може тільки знову повернутися на Схід, де воно почалося — до Ізраїлю. Бог засліпив їх на деякий час, але нині на поганський світ лягає темрява, вкрила його повністю. Погани топтатимуть Єрусалим, доки не скінчиться проміжок часу, відділений поганам. Так сказав Ісус. А нині він завершився, на людях густий морок! Бог відображає це на небі, й, до того, як оце все станеться, Він виявив це на землі. Ми перебуваємо в цьому.

95 Порядні люди — ширі люди, порядні люди попалися на це. Подібно як було з Марією та Йосипом — вони були вельми ширі, розумієте, вважали, що Він з ними, в той час як Його не було з ними. Марія та Йосип, ви знаєте, коли вони були на святі, — дванадцятирічний Ісус, — вони вважали, гадали, що Він з ними, але Його з ними не було. Сьогодні порядні люди думають те саме, вони — ці люди, що організовуються у цій Раді Церков, ці люди у цих організаціях, вони—вони вважають, що роблять добру справу. Вони гадають, що Він з ними, в той час як це не так. Розумієте, багато хто з людей вважає, що коли вони потиснули руку проповіднику та записали своє прізвище у книгу, — що Він з ними, але Його з ними нема. Багато хто з людей вважали, що коли їх було окроплено, конфірмовано, охрищено повним зануренням у ім'я “Отець, Син, Дух Святий”, — вважають, що Він з ними. Вони хороші люди. Марія та Йосип були хорошими людьми. Але дійсність полягала в тому, що Його там не було! Не гадайте собі нічого.

96 Що таке Світло? Підтверджене проречене Слово Бога! Поза цим Світла немає. Розумієте? Землю не освітиш грозовими блискавками. Для цього потрібне Боже Слово, яке проявилось, Син.

97 Вони були хорошими людьми. Зверніть увагу на точність Його Слова, яким досконалим Воно є. Чи звернули ви увагу на те, що говорила Марія? Тепер, до вас, любі католики, я проти вас нічого не маю. Я нічого не маю проти вас. Всьому виною та система, у якій ви перебуваєте. І те саме й з вами, протестанти. Всьому виною ті системи!

98 “Марія, матір Божа”? Розберіться: дванадцятирічний Хлопчина, її власний син повинен був підправляти її. В Біблії жодного разу Ісус не назвав Марію Своєю “матір’ю”. Не вона була Його матір’ю. Як це вона могла бути матір’ю Бога? Вона була всього лише утробою, яку Він застосував, щоб прийти на землю, проявитися для землі — через утробу. Вона взагалі тут була ні при чому, в жодному місці Писання не сказано, що вона — “мати”.

99 Зверніть увагу, як Марія настільки помилялася, але Слово є настільки досконалим. Вона сказала Йому, коли... Вона знайшла Його, дванадцятирічного, у храмі, зайнятого дискусією з богословами. Він, дванадцятирічний Хлопчик, вразив їх — навіть не ходив до школи, або, якби ходив, — в нас нема жодного запису про це. Але — дванадцятирічний Хлопчик Своєю мудрістю вражав мудреців у храмі. Вона сказала: “Твій батько і я шукали Тебе у розпачі”. “Твій батько!” Сама ж тая, що вважалася матір’ю, сказала: “Твій батько і я шукали Тебе у розпачі”.

100 Що Він сказав їй? “Хіба ви не знаєте, що Я повинен займатися справами Мого Батька?” Якби Він займався Йосиповою справою, Він будував би будинки чи працював у теслярській майстерні. Але Він не був Йосиповим сином. “Я займаюся справами Мого Батька”, — підправляти оці деномінації, та віровчення, та усе інше, про

що я чую. Розумієте? “Я займаюся справами Мого Батька”. Він ні разу не визнав Йосипа Своїм батьком. Але Марія так сказала, і Він повернувся й підправив її.

Вона сказала: “Твій батько і я шукали Тебе”.

¹⁰¹ Він сказав: “Я займаюся справами Свого Батька”, — виявляє, що Його Батьком був не Йосип. Його Слова є досконалі, бачите.

¹⁰² Але Марія та інші просто гадали це. Що ж, бачите, як там було — її занесло. Вона—вона стала... Їй захотілося показати перед тими священиками та іншими, що—що—що вона була не просто жінкою. І вона, вчинивши так, вона повністю зруйнувала основу свого свідoctва, після того, як засвідкувала була, що до неї приходив Ангел “та сказав: ‘Ти, не знаючи чоловіка, зачнеш і породиш Сина, непорочно народженого Сина’”. А тут, перед високим синадріоном, вона каже: “Йосип, батько Твій, і я — шукали Тебе”.

¹⁰³ І той дванадцятирічний Хлопчина сказав: “Я займаюся справами Мого Батька”. Він дорікнув їй: “Мій Батько — то не *оцей* ось!”

¹⁰⁴ Бачите сьогоднішню церкву, яка захопилася радами та—та світськими речами, нині її затемнено. Бог докоряє їй!

¹⁰⁵ Ісус жодного разу не назвав її “матір’ю”. Одного дня вона прийшла до Нього на зібрання, щоб провідати Його, в будинку, як оцей ось. Хтось прийшов, сказав: “Там за дверима чекають на Тебе Твоя мати й браття”.

¹⁰⁶ Він сказав: “Хто є мати Моя, Мої браття? Хто вони?” Поглянув на Своїх учнів та сказав: “Ті, хто чинить волю Батька Мого — то Моя мати, Мій брат, Моя сестра, й так далі. Ось хто це”.

¹⁰⁷ І на хресті, коли Він помирав, Він сказав Іванові, молодому учневі, Він сказав: “Ось мати твоя”. “Жінко, ось син твій”. “Сине, ось твоя мати”. Розумієте, Сам ніколи так не стверджував. То був не її син. То був Божий Син. Вона була просто утробою.

¹⁰⁸ Сьогодні вранці це є будинок, але то не Церква. Церква ж — у вас, Христос. Дух смертних, що сидять тут, єднається у небесних місцях. То є Христос, не будинок. З будинком все гаразд, він служить своєму призначенню, але він слугує тільки місцем для зібрань. Марія була всього лише утробою, яку Він застосував, щоб прийти на землю, щоб позначитися поміж людьми. Не — “матір Божа”, — не більше, ніж оцей ось будинок є Божою Церквою. Його просто використовують для цього.

¹⁰⁹ Так, багато хто з друзів сьогодні вважає, — люди, хороші люди, такі, як Марія та Йосип, — вважають, що—що, коли роблять це, то Він з ними. Але, як тоді оті, так і ці сьогодні — помиляються. Ті вважали, що вони з Ним, але то було не так. Та

коли вони охристилися, люди, можливо, думали: о-о, я—я одержав Його, коли я прийняв Його й охристився. Це не так. Допоки не відобразиться проречене Слово!

¹¹⁰ Але, Обрані, як тепер щодо Світла? Я так багато говорив про темряву, і я прогав майже половину свого часу, одинадцять тридцять. Тож давайте повернемо це іншим боком; густий морок на людях, як тепер щодо Світла? Він сказав, що густий морок буде на людях, але з'явиться й Світло — “устань та засяй, зійшло бо Світло”. Як же можуть там бути темрява й Світло, вона повинна відділитися. А відділяє її тільки одне — проявлене Слово, відділяє. Воно витісняє її на інший бік. . . *Отут* ось на землі темрява, та коли з'являється проявлене Слово Боже, сонце, а воно було проречене до існування Словом — темрява тікає на інший бік. І саме це й відбувається нині — темрява відділяється від Світла. Отож, до обраної Церкви, в цю годину мороку. . . Втім, ми могли б не на одну годину затриматися на цьому, але, вважаю, я сказав достатньо, щоб ви зрозуміли, що—що означає це місце Писання, коли я сказав: “густий морок на людях”.

¹¹¹ Нині ж я кажу Церкві: “Шалом. Божий мир”. Мир! Кожен істинний єврей, коли він зустрічається з іншим — “шалом”. Іншими словами — “доброго ранку! Нехай буде з тобою Бог! Божий мир нехай буде з тобою!” Це є — “доброго ранку! Як у тебе справи?” Починається ранок, Церкво. На людях — густий морок, та для Церкви — “доброго ранку”. Христос з'являється поміж нами. “Шалом. Мир”. Аллілуя! “Шалом”.

¹¹² Коли ми бачимо, як осідає темрява, темрява якраз перед початком дня, ми знаємо, що там висить світанкова зоря, щоб звістити про схід сонця. Це, ось коли сяє світанкова зоря. Це—це—це є той проміжковий час. Якраз за декілька хвилин перед початком дня завжди буває найбільша темрява, настає затемнення, місяць гасне. Перед початком дня — найбільша темрява, бо світло витісняє темряву. Але з'являється світанкова зоря й каже: “Доброго ранку. Шалом”.

¹¹³ Це Він поміж нами, Його Слово, яке ототожнюється. Шалом. Ось-ось має початися величний день, коли ранком почнеться Вічність, світла й ясна, коли Його обрані прийдуть до свого дому по той бік небозводу. Коли сурма просурмить — я буду там. Наші імена — у Його Книзі, ми будемо там. “Шалом. Доброго ранку. Мир тобі”.

¹¹⁴ Темрява відділяється від Світла. Бог спричинює це, Світло виконує це. Розумієте, Світло так налягає, що темрява повинна скупчитися. В них була можливість прийняти Це, та вони не зробили цього, тож вона згущається. І вони роблять це, згруповуючи церкву, і Раду Церков, і об'єднуючи її з язичницьким мороком. Хоча вони настільки вперто незгодні один з одним, та все ж їм повинно було зійтись разом, щоб навести ніч на людей.

115 В Ісаї 60:1 говориться: “Устань та засяй, Світло бо прийшло до тебе”.

116 Устань та засяй — Світло прийшло. Слово, Світло знову підтвердилося. Світло, Боже Слово знову підтвердилося, щоб ви побачили Бога, проявленого у Своїй обіцянці Світла цього дня, тобто, Слова, даного на цю епоху, розумієте, цих обітниць, що були дані на цей день, цих обітниць, що були висловлені пророками й Самим Ісусом. У цей день! “Бог, у різні часи. . .” Євреям 1: “Бог, у різні часи, багатьма способами промовляв до їхніх отців через пророків, у цей же останній день — через Свого Сина, Ісуса Христа”. Розумієте?

117 Величне Світло, яке зависло у пустелі, що Мойсей покинув Єгипет, вважаючи наругу Христову більшим багатством, аніж те, що було у Єгипті.

118 Той Самий, що зустрів Савла по дорозі до Дамаску. Перед ним зависло яскраве Світло, те саме Світло, той самий Полум'яний Стоп. Савл, як єврей, ніколи б не вклонився ніякому духові чи чомусь такому, чи щоб назвати це “Господь”, — при тому положенні, яке він займав. Він сказав: “Господи, хто Ти?”

119 Він сказав: “Я Ісус”. (Ісус сказав: “Від Бога Я прийшов й до Бога повертаюся”).

120 Те саме Світло прийшло. Для чого? Щоб проявити, щоб звістити людям обітницю, які Він дав для цього дня, проявлене Світло цього дня. Темрява стала ще темнішою.

121 Коли Він приходив, Він був Світлом того дня. Повинен був прийти Месія. І Він прийшов в точності так, як Бог сказав про Його прихід. І коли Він прийшов, ким Він був? Світлом того дня. І Воно так настроїло темряву проти Нього! Адже так? Йому довелося віддати Своє Життя, щоб Світло могло сяяти далі. Він був Світлом того дня. Але чому, чому Він був Світлом того дня? Він був підтвердженням Словом, яке було проречене, проявилось. Не більше, ніж. . .

122 Бог сказав над цим темним, імлистим, похмурим, зарослим мохом світом, що був тут, у якому не було й просвітку, Він сказав: “Нехай буде світло”. І світла не було, допоки те Слово не проявилось, й тоді з'явилося світло.

123 Він сказав: “Прийде Спаситель, Месія”. І це так само не проявлялося, допоки не прийшов Він, щоб проявити ту обітницю. І коли Він підтвердив ту обітницю, Він сказав: “Дослідіть-но Писання, бо в Них, ви вважаєте, що маєте Вічне Життя; і саме Вони ж і свідкують про Мене”.

124 Ті сказали: “Ми не знаємо, звідки Ти прийшов, ми Мойсеєві учні”.

125 Він сказав: “Якби ви були Мойсеевими учнями — ви б знали Мене, бо Мойсей писав про Мене”. Розумієте? Він був проявленням. Він був підтвердженням прореченого через Мойсея Слова Божого.

126 І у цей день, за якого ми живемо, Бог зійшов на сцену, щоб підтверджувати й доводити Свої обітници. Отож, це є Світло цієї години, тож ми можемо піднятися й світити. Сьогодні Світло знову світить на нас — Слово, яке проявляється. Це є Світло.

127 Точно як оте світло, що світить там сьогодні вранці — сонячне світло. Це є Боже проречене Слово, ніщо інше не зможе дати отаке світло. Ніщо інше не зможе так. Будь-які штучні світильники швидко згорають — лампи й усе інше. Але воно ніколи не перегорить, бо то є проречене, проявлене Слово Боже.

128 Деномінаційні віровчення розтріскають лампи, й розірвуть колби, й повибивають запобіжники, й усе інше. Але Слово Боже ніколи не згасне! Воно завжди залишатиметься Самим Собою — Слово.

129 Боюся, що я тут трохи вийду за межу виділеного часу. Чи, чи то все гаразд, якщо я продовжу далі й завершу цю проповідь — як? [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Гаразд.

130 Устань та засяй, Світло бо прийшло до тебе. Слово, Світло підтвердилося.

131 Єдине, як Бог був, Ісус Христос був проявленням Божого прореченого Слова, Світлом тієї години.

132 Іван Христитель був Світлом тієї години. Він був Світлом до того, як Ісус став Світлом. Пророк Ісая сказав: “Голос волаючого в пустелі: готуйте дорогу для Господа і вирівняйте стежку Йому”. То було проречене Слово Бога, Воно лежало там, ще не оживилося. Малахія, останній пророк, за чотириста років до того, як це сталося, він сказав: “Ось, Я посилаю Свого посланця перед Собою, щоб приготувати дорогу для Господа”. І ось з пустелі хтось виходить — без деномінації, без віровчення, без позначення. Але його Світло позначило його. Слово позначило його.

Ті сказали: “Ти Месія?”

133 Він сказав: “Я — ні! Але я — голос волаючого в пустелі: ‘Готуйте дорогу для Господа!’”

134 Ісус сказав: “Ви ходили в його Світлі”. Протягом якогось часу він був яскравим та сяючим Світлом. Чому? Поки не було приготовано дорогу, тоді його Світло згасло.

135 Не можна ходити в *отому* світлі, баптисти, *Оце* ось є Світло години! Світло прийшло. Устань та засяй. Слово, Світло. Слово, проявлене (ототожене) Слово Бога — це і є Світло.

136 Тепер, що ж новий рік, який у нас попереду? В нас іще є дещо сказати про цей перехідний від темряви до Світла момент, час звіщення про Світло, яке з’являється, але зараз ми хочемо безпосередньо перейти до нового року. Гаразд.

¹³⁷ Новий рік, новий рік, що ж він? Приносить нові надії. Ми на один рік стали ближчими. Ми на один день стали ближчими, ніж були учора. Ми на одну годину стали ближчими, аніж коли я почав, без п'ятнадцяти—без п'ятнадцяти одинадцять, а зараз вже без п'ятнадцяти дванадцять. Ми стали на одну годину ближчими! Ми не озираємося назад, ми дивимося вперед. Розумієте? О-о! Так, панове. Новий рік — це не означає почати з нової сторінки. Угу. Ні.

¹³⁸ Подібно як один чоловік якось уранці: я чув це. Один чоловік устав рано, та пішов, та забрав газети, повернувся, та сів, закинув ноги на диван, натяг окуляри, почав читати газету. Його дружина готувала сніданок, вона сказала: “Джоне, чи є щось нове?”

¹³⁹ Сказав: “Ні. Все по-старому, тільки люди нові”. Так. Правильно. Вбивства, згвалтування й усе таке інше — хтось інший скоїв це, розумієте. Справді так.

¹⁴⁰ Не — почати з нової сторінки. Повернутися до Слова, побачити, що Слово обіцяє на сьогодні, побачити, яким повинно бути Світлу цього дня. Що нам слід робити в цьому році — не повертати назад до віровчень та подібних речей, йти назад у свої давні деномінації, не йдіть назад до старих деномінацій; але поверніться до Слова, побачте, якого роду Світло має засяяти сьогодні. О-о, церкво, поверни до Слова, вернися до Слова, натисни на правильний вимикач, припини клацати вимикачами штучного людського електроосвітлення, розумієте. Поверни до Його Слова й побач сьогоднішню обіцянку. І потім побач, якою є обіцянка, й дивися, як її буде ототожнено. Коли це підтвердиться, тоді ти знатимеш, чи у Світлі ти, чи ні. Побач, якою є обіцянка.

¹⁴¹ Від переміни сторінок та переміни календарів час не міняється. Багато хто з людей каже: “Ну, старий рік минув — викидаємо старий календар на грудень та вішаємо новий, на новий рік”. Ось, ось що для них означає новий рік.

¹⁴² Як на мене, я хочу побачити, що було обіцяно на цей день. Я хочу знати, яким є Світло години, щоб я міг знати, як ходити у ньому. Я хочу знати, де я живу, у якій епосі я знаходжуся, як далеко я просунувся вперед.

¹⁴³ Як сказав був Павло, було б доречно процитувати це ще раз: “Забуваючи те, що було в минулому, нині я женуся до мети, високого покликання”, — до повного ототожнення, коли усякий час зникне у Вічності, коли прийде Ісус.

¹⁴⁴ Вчиніть, як вчинив Давид — віддайте Своє майбутнє в Його руки. Не дивіться ні на що інше, але віддайте своє. . . Давид сказав тут, він сказав—сказав: “Мій час — у Його руках”. Зверніть увагу на це місце у Псалмах, де ми читали це, у 62-му: “Мій час — в Його руці. Він — моя скеля”. Хто ж Він такий? “Він об'явився мені. Він є об'явлена Правда. Мій час — у Його руках”. Амінь. О-о, подумати тільки! Отак от.

145 Мій час належить Йому. Я — Його. Я в Його руці, бо Він володіє часом. Я не знаю, що в майбутньому, але знаю, що Він володіє майбутнім. Тому Той, Хто володіє майбутнім, володіє й мною. Тож навіщо мені думати про те, щоб влаштувати *оце, оте* чи ще *щось* на новий рік? Я просто віддаюся в Його руки, ходжу, як ходив Давид — “мій час — в Його руці”, — знав, що Бог володіє майбутнім. Давид не знав, яким було майбутнє, але він знав, що майбутнє — в Бога. Я не знаю, яким є майбутнє, ніхто з нас не знає. Але ми знаємо, що Він володіє майбутнім.

146 Терпеливість. Терпеливість. Деякі з нас стають такими, дехто з нас стає таким квапливим. Думаю, так буває з багато з ким з хороших людей. Ви стаєте надто—надто квапливими. Ви хочете, розумієте, ви хочете розбити це самі.

147 І, браття—служителі, ви знаєте з того, коли я говорю, ви, хто слухає цю плівку. Я звертаюся до вас, не тільки до цього невеличкого тутешнього зібрання, але до мужів по всьому світу.

148 Багато хто з мужів береться за справу, нетерплячі; але, вірячи, що час близько, ви намагаєтеся вчинити дещо самі від себе. Чекайте на Господа. Терпеливість — це сила. Якщо в тебе є терпеливість — це сила. Це є сила, якщо ти. . . “Ті, що чекають на Господа, відновлять свою міць”. Не ті, хто намагається обігнати Господа, ті, хто намагається говорити Господу: “Господи, я знаю, що Ти хочеш, щоб я вчинив *оце* ось, і, слава Богу, я. . .” Не робіть такого. Чекайте на Господа. В Біблії сказано: “Ті, що чекають на Господа, відновлять свою міць”.

149 Богові знадобилася не одна тисяча років, щоб здійснити Свою обітницю про прихід Спасителя. Але, пам’ятайте, Йому це було відомо увесь час — коли це станеться. Було багато людей, що піднімалися й робили спроби бути месіями. Чимало церков робили спроби зродити месій. Але Бог призначив час для Свого Месії. Він нікуди не спішив. Розумієте?

150 І протягом цього часу Він виявив чимало прообразів Месії. Він виявляв це аж від Адаму й до Месії, перший та останній Адам; один — від світу, Інший — з Неба; один — земний, Інший — Небесний; Один прийшов з Неба, а інший — вийшов з землі. Але, — пообіцяв Месію, — Йому знадобилася не одна тисяча років, щоб здійснити це.

151 Точно виявив у Йосипі, ким Він був. Йосип був Його відображенням.

152 Давид був Його відображенням. Коли Давид став царем—вигнанцем, піднімався на верхівку гори, й озирався назад, й плакав над Єрусалимом, зневажений цар — то був Ісус у Давиді. Через вісімсот років, стояв над Єрусалимом, зневажений Цар, говорив: “Єрусалиме, Єрусалиме, як часто Я хотів зібрати вас під крила, як квочка збирає свій виводок, але ви не схотіли”.

153 Погляньте на Йосипа — народився серед своїх братів, патріархів; не останній (передостанній — останнім був

Веніамин), але якраз перед останнім, розумієте, якраз перед цим. Зненавиджений своїми братами, полюблений своїм батьком. Він був зненавиджений, бо був духовним. Він умів витлумачувати сни — вони збувалися ідеально точно. Він бачив видіння, передрікав те, що станеться. І його зненавиділи. Його продали за тридцять срібняків.

154 За що зненавиділи Ісуса? Його назвали Вельзевулом, бо Він був Словом, а Слово може розрізняти думки, що у серцях. Його зненавиділи. І його продали за тридцять срібняків.

155 Його, Йосипа кинули у яму, вважали, що він помер. Залишилося його скривавлене вбрання, подібно як було з Ісусовою скривавленою одежею, знятою з хреста, — одяг, який Він носив, — щоб засвідчити про Його смерть. Але що Бог вчинив Йосипові? Він витяг його з ями, поставив по правицю фараона. І ніхто з людей не міг побачити фараона, бачили тільки Йосипа. І коли Йосип виїжджав з палацу, там сурмили в сурми й звіщали: “Усі на коліна — Йосип наближається”.

156 Те саме й з Ісусом. Його було забрано з ями, — вважали, що Він мертвий, — й піднісся й сидить по правицю Величності. “Бога ніхто ніколи не бачив — тільки Однородженого від Батька. І коли Він залишить те місце — сурмитимуть сурми, й кожне коліно схилиться, й кожен язик визнає”. Бачите, Він є Князь процвітання. Дивіться, що вчинив тоді Єгипет — він спас цілий світ, — прийшла посуха. Отак, отак буде й у прихід Сина людського. Коліно, кожне коліно схилиться й кожен язик признається перед Його істотою.

157 Його було показано з усіх боків у прообразах, але Бог знав точно, коли Він прийде. Він точно знав, коли Він прийде. Не мало значення, скільки в них було перед цим, в Нього був Свій Месія. Він виявляв їм у прообразах те, що наближалося.

158 Точно як Він виявив нам Сім Епох Церкви, що буде. Точно як і те, що Він виявив нам, що буде, коли Він виставив там угорі теє Світло, з об’явленням на це, щоб виявити світові. Коли Він посилав сімох Анголів, щоб об’явити сімох посланців, що були упродовж того часу, й виявити нез’ясовані моменти — кожен Ангол приходив щодня й об’являв нез’ясовані моменти, які залишив Лютер, й залишив Уеслі, й залишили п’ятидесятники — це все зображено там. І у самому прообразі й тіні великого Шалому, Єгови, Ягве. Розумієте? В точності. Намалював Це на небі, й механічне око зробило фотознімок Цього. Розумієте? Дяка Господеві!

159 Шалом! Мир! Не знуджуйтеся — Ісус тут. Його величне Світло прийшло до нас, і ми вдячні за Нього, так, за Його Слово, величну таємницю. Ось Він сьогодні виявляє Себе, чинить те саме, як Він чинив тоді, точно те саме. Чинить те саме.

160 Ми — дочасні творіння. Він — Бог Вічності. Ми робимо спроби натиснути на себе, ми намагаємося зробити те чи інше — “о-о,

необхідно ж зробити *оце ось*". Пам'ятайте, Йому все це відомо. Це все одно станеться. Нехай же Він це й зробить. Просто віддайтеся Йому.

¹⁶¹ Підніміть очі вгору та сяйте радістю Господа — знати, що вас наділено привілеєм, ваші очі відкрилися й бачать цей день. Щодо майбутнього — покладіться на Нього. Ви бачили, як Він підтверджував Своє Слово за минулих днів. Той, Хто підтверджував Своє Слово за минулих днів й дав оцим усім іншим речам статися у точній відповідності тій годині, за якої ми живемо, — усе в точності, — Посланню сьомого ангела, виявив Це й на небі, й на землі, й звістив був про Це трьома способами, щоб не могло бути жодної помилки, пам'ятайте, Він обіцяв, що Він прийде знову. Аллілуя! Те Слово буде підтверджуватися. Боже обіцяне Слово, з двома тисячами років чекання, Він прибуде своєчасно! Не знуджуйтеся — Він з'явиться. Оскільки Він підтверджував Своє Слово на кожен епоху, — Епохи Церкви виявляють те саме, — й об'явлення нашого Господа через сьоме Послання, й так далі. Бог об'явив це, показав це й довів це. І сьогодні поміж нами, Він виявив Себе тут через нас, й довів, й підтвердив Своє Слово. Він так і зробить!

¹⁶² Настане Тисячолітнє Царство. Старі там вічно будуть молодими. Хвороба зникне, й смерті більш не буде. Там будуватимуть будинки, житимуть у них. Там саджатимуть виноградники та їстимуть їхні плоди. Не будуть саджати, щоб хтось інший там жив (його син успадкував це), його син житиме поруч з ним. Він не буде саджати, щоб хто інший споживав, — помре, й хтось інший забере це; але він житиме там. Амінь. Вовк і ягня годуватимуться разом. І лев їстиме солому, як віл, і дитя водитиме їх за руку. Там—там буде невинність. Там—там—там не буде нічого такого, що могло б завдати якусь шкоду. Ми перемінімося з того, які ми зараз, на той славетний образ Божого Сина, Котрий є безсмертним. Роки не можуть нічого з Ним зробити, старість не торкнеться Його — Він є безсмертним Сином Бога. Тож ми знаємо, що—що ми при завершенні часу. Ми на точці з'єднання. Оці всі речі ототожнилися від початку до кінця, тож це ототожниться знову.

¹⁶³ Отож, майбутнє, Він володіє ним. Звідки мені знати, коли Він прийде? Коли Він прийде? Я не знаю, але Він з'явиться. Це так. Коли Він вчинить *оце й оте*? Коли з землі буде знято прокляття? Коли вже тут з'являться й сястимуть красою дерева, квіти й усе інше, — ці благословенні відображення Божої любові — коли вони ростимуть безсмертними? Я не знаю, але вони з'являться. Коли вже усяке відображення думок людських сердець, бажаючих вижити: лікарні, й лікарі, й операції, й плач, й сум — коли *оце* все відійде у минуле, — для славетного царювання з Ісусом у тисячолітньому Шаломі? Коли це станеться? Я не знаю. Він сказав, що так буде. Я не знаю, як Він це вчинить, але Його проречене Слово підтвердиться, коли зійде Сонце Праведності зі зціленням

у Його крилах. І тамтешнє зцілення — то буде не фізичне зцілення, як ви вважаєте, коли, скажімо, у когось є хвороба, і її буде видалено з них. Це те, що Він робить нині, у прообразі. Але — перемініться усе творіння! Цеє смертне зодягнеться у безсмертя. Ця старість перестрибне у молодість. Амінь. Що ж, як це буде? Я не знаю, але так буде.

164 Я сам старію. В цьому році, якщо Господь дасть мені дожити до 6-го квітня, мені виповниться п'ятдесят п'ять років — старий. Але я дивлюся не... Я не хочу знов ставати юнаком. Я хочу пробиватися до тієї нагороди там, до тієї мети, заради якої я прийшов. Нині вже тридцять з чимось років, як я стою за цією кафедрою, починаючи з юнацького віку, — з двадцяти з чимось років, десь з двадцяти одного, двадцяти двох років, — я старався проголошувати це Послання. І кожну унцію своєї міці я вклав у Це. Якщо мої плечі згорбляться, і моє волосся посивіє та повипадає, — я не озиратимуся на це, — воно знов повернеться. Я дивлюся туди на світанок дня, у якому, підтверджене Слово Бога сказало: “Не загине жодна волосина з вашої голови, й за останніх днів Я воскресну її”. Як Він вчинить це? Я не знаю. Але я довіряюся...

165 Цей новий рік, я не знаю, що у ньому, але я знаю, що Він володіє ним. Ось такі в мене надії на новий рік. Якщо Він прийде — Амінь. Якщо ж Він не прийде — я, як і раніше, працюватиму, якщо Він збереже мене. Я просто довіряю майбутнє Йому. Я не знаю, яким воно буде, я просто довіряю це Йому. Ви бачили, як Він підтверджує Своє Слово, тож ви знаєте, що воно здійсниться. Його Слово!

Ви скажете: “Брате Брангаме, звідки ти це узяв?”

166 Що ж, дозвольтє—но мені хвилинку поділитися з вами однією думкою. Вам відомо, що таке симфонія? Знаю, що відомо. Це музика, це драма. Розумієте, її грають.

167 Отож, ви, дітки, щоб ви зрозуміли. Пам'ятаєте, у школі, думаю, ви проходите...Що то за російська симфонія, її іноді виконують на ударних інструментах, ви знаєте, як вона називається, хіба то не...про малого лісоруба, знаєте, що пішов у ліс; і там є один хвилюючий момент, коли б'ють у барабани й так далі. І ви почуєте це, коли будете прослуховувати симфонію, коли її виконуватимуть. Я забув її назву, “Петрик і вовк”. Правильно, “Петрик і вовк”. Отож, це—це російська симфонія. Що ж, там нема—там нема маленьких фігурок, які рухаються, грають це, але її виконують на ударних інструментах [Брат Брангам барабанить по якомусь дерев'яному предмету.—Ред.], і потім [Брат Брангам барабанить по чомусь іще], і б'ють в ударні, та видають звуки, й усе інше. Її виконують, так розвивається дія. Отож, ви зрозумієте, що Брат Брангам хоче сказати. Розумієте?

168 Тепер, до вас, дорослі: Біблія — то Божа Симфонія. Так. Аллілуя. Тільки Композитору відомо, що вона насправді означає, і Він об'являє її тим, хто слухає, тим, кому цікаво дізнатися, що то за драма. Але спочатку ви мусите розбиратися у симфонії,

розумієте. Цього не побачиш просто так, це переміни, перехідні моменти Слова, музики. Там швидко міняється; іноді якийсь час іде *отак*, в одному ритмі, через якийсь час усе змінюється. Що то таке? Для тих, хто не захоче зрозуміти Її або не знає нічого про Неї, не цікавиться Нею — то просто безладний шум, то галас. Але для тих, хто знає про Неї — вони сліdkують за Нею, вони знають, що Це гряде. Аллілуя!

¹⁶⁹ Отож, ми проходили ці симфонічні моменти у Симфонії Божого Слова, коли міняється увесь хід подій. Ви, хто зацікавився — дослухайтеся до цієї переміни. Вам відомо, що вона наближається. Прислухайтеся до того, як б'ють барабани, — амінь, — треба, щоб дещо сталося. Вам відомо, що то є переміна, розумієте, через декілька хвилин пролунає грім. Розумієте? І ви спостерігаєте за цим, ви можете визначити те, як б'ють ударні. О Боже! Якщо ви здатні тепер вчути барабанний дріб завершення, якщо ви здатні почути відзвук музики Небесного Слова, яке співає: “І станеться за останніх днів!” Симфонія Божого величного дійства, яку Він виконує. Вона змінює Його, Його дійство у перехідних моментах. Композитор й ті, хто зацікавився — прислухайтеся до цієї переміни. Ось що означає все це для нас, ми слухаємо, ми сліdkуємо. З кожним Його з'явленням дещо відбувається, ми бачимо, що час наближається. Ми озираємося на нещодавнє минуле, коли було накреслено ті Епохи Церкви, ми слухали. Ми бачимо, що це відповідає Слову, б'є у такт зі Словом. Що сталося невдовзі? Він прийшов Сам та підтвердив це.

¹⁷⁰ Ми чули, як Слово каже, що “за днів сьомого ангола”. У Церковній Епосі, Він просто сказав: “Послання сьомого ангола буде останнім Посланням”. А потім, о-о, ми бачимо тут у Об'явленні 10: “За днів Послання сьомого ангола Божі таємниці довершаться”, — Сьому Печатку буде знято. Так повинно бути. Потім, зовсім несподівано, коли це відбувалося, прийшло видіння, було сказано: “Відправляйся до Тусону, у цей час станеться сильний вибух, щоб ти цілковито зрозумів і знав, що це послано. Це струсоне майже всю землю”. Вам усім відомо про це. Це є на півці, за багато місяців до того, як це сталося. Потім це сталося! Потім проявилось на небі. “Шалом!” Що то таке? Це переміна ритму в симфонії.

¹⁷¹ Потім одного разу Він сказав про Третій Ривок; як це приходитиме через оцей ось один спосіб, потім — через пізнання серця, а потім — проречене Слово.

¹⁷² Ісус сказав: “Ви чинитимете справи більші за цих, бо Я йду до Свого Батька”. Івана 14: “Справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також; більші за цих, бо Я йду до Свого Батька”. Точно як я сказав деякий час тому, коли Марія спробувала назвати Його Йосиповим сином, Він підправив її. Його Слова не можуть проминутися! Він так сказав: “Небо й земля проминуться, але Моє Слово — не проминеться”.

173 Коли ми чуємо в симфонії збивку, перемену, підготовку до перемену — це перехідний момент. Ми помічаємо, як Він починає робити збивку, і ми бачимо — “справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також, й більші за цих чинитимете”. “Більші”, — Він обіцяв це. Ми задавалися питаннями, як це може бути.

174 Але чи звернули ви увагу, коли Він звершив Своє перше чудо, Він узяв воду й обернув її на вино. Це так? Він узяв воду, яка, потенціально, колись могла стати вином, але спочатку то була вода.

175 І коли Він нагодував п'ять тисяч, що Він зробив? Він узяв те, що, — як було й з водою, — Він узяв рибину, що колись плавала та з'явилася з яйця, і Він розломив її, і на тому творінні, яке було початковим творінням, виросла іще одна рибина. Він узяв хлібину, що колись була пшеницею, — й була зернятком, і стала хлібиною, — і Він відламав від цієї хлібини, і творіння всього лише намножилося.

176 Але там у лісі ні з чого було з'явитися білці. “Нехай буде”, — і сталося, без чого-небудь такого, щоб відламати від цього. Що то таке? Той самий Ісус Христос! Розумієте? “Ви чинитимете справи більші за цих, бо Я йду до Свого Батька”. Не — узяти щось таке, що було створене, відламати від цього й намножити творіння, але — творити з нічого. Виявляє, що Він є той самий Єгова, що був там і промовив: “Нехай буде”, — і сталося. Його Слово проявилось! Коли Він став тілом на землі, Він узяв Своє першопочаткове творіння, розламав його й намножив його. Але нині, за останніх днів, коли Він знову приходить до нас, — те саме Світло, яке зійшло, — сказав: “Нехай буде світло”, — отак, — Він просто прорікає творіння до існування. “Більші за цих ви чинитимете, бо Я йду до Свого Батька”. Пам'ятайте, ми перебуваємо у цих моментах.

177 Цей же світ не розуміє, бо “То є нісенітниця”. Через те, що вони не методисти, методисти не розуміють Цього. Через оце ось: вони не баптисти, — то баптисти й не розуміють Цього. Через те, що Це не католицьке, католики не розуміють Цього. Через те, що Це не п'ятидесятницьке, п'ятидесятники не розуміють Цього.

178 Але ті, хто чекає на Господа, ті, хто очікує! За історичними записами якої-небудь обсерваторії не було жодної людини, якій було відомо про ту Зірку, яка пройшла. Але ті мудреці йшли за Нею сотні миль, два роки, вони спостерігали за Нею та йшли за нею. Розумієте, що я маю на увазі? Вона існувала для тих, хто слухає симфонію.

179 Пам'ятайте, Композитор знає кінець від початку. Він усе знає про неї, ось тому Він і міг записати її тут. Правильно. Отож, ви маєте почати з Ним, ви маєте почати. Якщо хочете почути симфонію — почніть з Ним, подібно як у музиці, що у симфонії. Послухайте, ви знаєте, про що там іде мова, симфонія

й буде такою, — тоді починайте слухати музику. І ви знаєте, що у ній, тож ви знаєте точно про те, що “отут ось станеться *оце й оце*, а зараз настане переміна”. Отож, для когось іншого, хто не знає нічого про те, що вони... просто прийшов і сів — то просто нісенітниця, безладний шум. Але той, хто знає, що у ній — вона йде у такт з музикою, відбивається по нотах, вона—вона сурмить разом з сурмами, вона бринить на арфі, вона грає разом зі скрипками, вона—вона гудить на контрабасі, вона лунає разом з сурмами, вона відбивається на барабанах. Усе цілком та повністю у ритмі, і ця драма виконується так, що ви можете заплющити очі й жити у цьому. Аллілуя!

180 Людина може заплющити свої смертні очі до земного виду та жити у Присутності Ісуса Христа, коли ви бачите, як Його Слово відбиває ритм у перехідному моменті великої симфонії, за якої ми живемо нині. Ви мусите проникнутися Симфонією. Єдине, що ви зможете робити, — якщо проникнетеся Симфонією, — ви тоді почнете, ви станете входити у ритм. Ось як відбувається у Бога. Не стій збоку й не споглядай це. Увійди у ритм Цього! Як тобі потрапити туди? Ти народився у Це, у ритм Слова, коли ти став частиною того Слова.

181 Для того, щоб вийти у танок, необхідно стати частиною цього танку. Для того, щоб увійти у бейсбол, у щось таке, чим ти зацікавився, необхідно стати частиною бейсболу.

182 Ти повинен стати частиною Слова, щоб знати Божу Симфонію. Його Симфонія — коли Вона виконується, ти розумієш, ти йдеш у ногу з часом. Ти слідуєш за цим — “справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також; чинитимете більші за цих”, — у ці останні дні. О-о, подумати тільки! Велична переміна часу. Ми увиходимо в такт, в такт Слова. Знайди Його мету, годину, за якої ти живеш. Увійди у ритм цього, як здійснюється... як Він здійснює це. Якщо ти увійдеш у Слово, ти розберешся, як Він вчинив це при початку, тоді ти знатимеш, як Він робить це постійно.

183 Спочатку, як Він послав був Своє Послання? Що Він робить? Він не має ніяких справ з організаціями. Він ніколи не мав, тож Він не матиме й тепер. Ось як — якщо ви прислухатиметеся до ритму тієї Ради Церков — ви будете у пільмі. Але якщо ви прислухаетесь до ритму Слова!

184 За що вбили Ісуса? “Ти, Людина, робиш з себе Бога”.

185 У вас є моє Послання про *Три типи віруючих*. Як там був один і... Там були удавані віруючі — вони якийсь час йшли за цим, прикидалися, немовби вони вірять. Та одного дня Ісус промовив до них, сказав: “Що ви подумаете, коли Син людський, що з Неба, зійде на Небо? З Неба Я прийшов, на Небо повернуся”.

186 Ого, багато хто відійшов, і говорили: “Жорсткі ці слова”.

187 Потім там були удавані віруючі, що ходили з Ним, ті сімдесят, — коли вони почули щось тверде, вони не зрозуміли, що то... вони

не знали Симфонії. Вони не знали Обітниці, що ця Дитина — то був Єгова — “дадуть Йому Ім’я: Радник, Князь Миру, Сильний Бог”. І коли Він сказав: “Коли Я зійду на Небо, звідки Я прийшов!”

188 “Ну-у, — сказали вони, — жорсткі ці Слова. Хто може їх зрозуміти? Ми ж знаємо, що Ти просто Людина. Ми їмо з Тобою, ми спимо з Тобою, ми з Тобою у лісі, ми з Тобою на воді. Та ну, Ти ж всього лише Людина, й кажеш, що Син людський повернеться туди, звідки Він прийде? Що Ти скажеш? Жорсткі ці Слова!” Розумієте, вони не знали ритму. Вони не знали ритму Симфонії Божого Слова, що Він був Богом, проявленим у тілі, бо Він був підтвердженим Словом-Світлом тієї години. До них це не дійшло. Вони говорили: “Жорстка ця Мова. Хто може її зрозуміти?” І вони відвернулися. Вони не знали ритму, розумієте.

189 Потім, знову ж, ми бачимо, там був Юда, удаваний віруючий, тобто, невіруючий, що вичікував, поки не знайшов якийсь огріх. Тоді Він повернувся до учнів, сказав тільки учням, і Юда був одним з них, Він сказав: “Ви теж хочете відійти?”

190 Тоді Петро сказав: “До кого нам іти, Господи? Ти — Композитор”. Амінь. “Ти знаєш, як вона розвиватиметься. Слово Життя — тільки в Тебе Одного. Куди нам податися? Ми не зможемо вернутися назад, щоб стати фарисеями, чи садукееми, чи іродіями”, — чи кимось іще. “Ти є Той, Хто має Слово Життя. Нам нікуди йти. Ми, ми приєдналися до цього величного Концерту. Ми включилися тут, ми слухаємо, і ми увійшли у ритм. Ми віримо, що Ти — Син Божий, проявлений Єгова. Ми певні цього! Ми не розуміємо, що то за тяжкі випробування, й біди, й страждання, й інше, і Ти кажеш, що Ти ‘йдеш, щоб бути принесеним у жертву’, і усе *це, те, інше*, й — ‘на третій день’, — оце все. Ми не розуміємо Цього. Але ми включилися, слухаємо Божу Симфонію, стали її частиною. І ми чекаємо на те, що буде далі, і ми ні на крок не відходимо від Тебе”. О-о, ого! Це те, що хочу робити й я. Обітниця.

191 Як Він починав? Точно як Він почав при початку. Розумієте? Він ніколи не посилав Своє Послання до організації. Він ніколи не посилав Послання його групі, Він посилав одну людину. За днів Ноя — то був Ной. За днів Мойсея — то був Мойсей.

192 Були й інші, які подумали одного разу, що вони сказали: “Ну, як по-твоєму, то виходить, ніби тільки ти один святий з усіх”. Бог споглянув на це.

193 Мойсей пішов до Господа: “Я виконав *оце* ось. Що, що мені робити?”

194 Він сказав: “Відділися від них. Я потурбуюся про все інше. Я послав тебе. Я відповідаю за це”. І Він відкрив землю й поглинув Корея та усю ту шайку. Завжди.

195 Іван та Ісус не могли б бути водночас. Ісус... Коли Іван підняв очі, він сказав: “Тепер мені повинно маліти, Йому ж повинно рости. Він є підтверджене Світло”. Отак і цеє Світло діятиме, поки той не побачить, як прийде повне підтвердження. Правильно. Правильно.

196 Він є такий, яким Він був при початку. Ось як ти починаєш, як ти починаєш дізнаватися, яким був Бог. Що Він чинив, коли Він був тут на землі? Якого роду життям Він жив? Чи погоджувався Він, чи йшов Він на компроміс? Чи ходив Він в організації? Як Він ототожнив Себе? “Дослідіть Писання! Ви вважаєте... В Них, ви вважаєте, що маєте Вічне Життя, і саме Вони й свідкують про Мене”. Розумієте, те саме й сьогодні чи за будь-якого іншого часу. Коли ти хочеш Світла, дивися, що говориться у Писанні на цю годину. Гаразд.

197 З чого ж тоді вам почати? Якщо тут є грішник — почни з хреста, коли ти станеш вважати себе мертвим разом з Ним. Тоді ти вступиш до—до величної драми. Ти слухатимеш, потім, ти слідкуватимеш по своїх нотах Симфонії, тримаючи їх у руках. В тебе—в тебе в руках є ноти, які розкажуть тобі оце все, де переміни в музиці почнуть відображати зміну подій, і тоді ти побачиш, яким є це дійство. Коли ти бачитимеш, як Дух Божий сходить на людей і чинить певні речі, ти подивишся й побачиш, де це знаходиться. Побачиш, чи то це, чи ні; чи для сьогоднішнього дня це є. Аякже, коли приходив Ісус, в них на руках були ноти Симфонії. Певна річ, були.

198 Чи правильно я вимовляю те слово — симфонія, постановка? Сподіваюся, що так. Якраз у той момент мені це випадково прийшло на думку. Симфонія? [Хтось у зібранні каже: “Симфонія”.—Ред.] Симфонія. Правильно? Добре.

199 Отож, в них на руках були ноти, але що вони робили? Вони намагалися озиратися на ритм, що був повністю... частину, яку було вже давно виконано. Ось що чинять сьогодні церкви. Вони озираються, бачать, яку частину виконав Лютер — лютерани. Вони не відчують переміни в музиці. Вони не знають, що Бог звершає сьогодні, коли Він чинить оце все — лютерани. П'ятидесятники кажуть: “О-о, у нас Це є”. Ви тримаєте ноти, що були зіграні п'ятдесят років тому. Розумієте? Певна річ. Давайте будемо просто тримати в руках цеє Слово й слідкувати, коли наставатимуть переміни, й тоді ми будемо знати, що ми робимо.

200 Отож, і почни з Ним біля хреста. “Покайтеся та охристіться в Ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів, і ви приймете Музику, Постановку, — отак, — Його Слово, Духа Святого, який проявляє Слово”. Потім — йдіть до кінця у ритмі Слова. І що Музика відбиває на цю годину — відбивайте це разом з Нею. Розумієте?

201 Багато хто з людей питався: “Чому?” Вони задавали питання. Вони питалися, інколи мене питають: “Чому? Чому повинні були статися *оці* ось події? Як же, чому, чому зі мною *це* трапилося? Я почав, і сталося *оце*, і в мене—в мене була *оця* проблема, а *оце* ось розстроїло мене отут, а тут я втратив *оце* — чому?”

202 Часом і я питався: “Чому?” Чому, коли я був ще молодим служителем, тільки-тільки почав, Бог забрав у мене мою дружину, забрав у мене мою дитину, відірвав від серця? Чому Він вчинив так? Я не знав. Тепер знаю. Я просто тримав свою руку в Його й продовжував вірити.

203 Він знає кожен перехідний момент. Він знає, що ритм повинен...коли це повинно настати. Він знає, що потрібно, щоб переплавити тебе; Він знає, якого роду матеріал Він використовуватиме. Розумієте? Часом бува так, що десь у далечині пустелі Бог переплавляє праведників на мудреців та пророків. Розумієте? Розумієте? Ось де з мужів вибивається усе зайве. З мужів вибивається усе зайве у Слові. Коли вони понабирали у себе всілякі віровчення та усе інше, нехай-но вони прийдуть до Слова, і Бог виб'є це з них, переплавить його у Оце ось — у величну Симфонію, Своім Словом. Розумієте? І тоді вони побачать, як Слово діє.

204 Бог знає, коли її ритм повинен перемінитися. Він знає, як іде ритм. Я не знаю, як вона йде, але Він — знає. Він знає, як вона йде, я ж — ні. Але я дивлюся на *оце* ось отут, і я кажу: “Отож, це якраз на підході”.

205 “Чимало лихого трапляється праведникам, але Бог визволяє їх з усього цього”. Розумієте? Бог діяв протягом історії через ритм обітниць Свого Слова, у кожній епосі, в такому самому ритмі, відтворюючи Своє Слово. Ось як Бог діяв протягом історії, — від Буття й аж до Об'явлення, — Він діяв протягом історії Своім Словом. Це так, через ритм сили Святого Духа, що підтверджував Його Слово Обраним. Пам'ятайте, Він так і не спромігся торкнутися тієї церкви, що була зовні. Тільки Обраних.

206 Погляньте на тих священиків, що говорили: “Цей чоловік — Вельзевул. Він ворожбит. Та Він—Він—Він же читає по думках”.

207 Навряд чи вони знали, що “Слово є діяльніше за обосічного меча, розпізнавач думок, що у серці”. І Він був Словом.

208 Але ця проститутка, яка була у той день біля криниці, щоб набрати відро води, вона сказала: “Я бачу, що Ти Пророк. Ми знаємо, що прийде Месія. В нас сотні років не було пророків, але ми знаємо, що прийде Месія. І коли Він прийде, саме таким Він і буде”.

209 Він сказав: “Я — то Він”. Цього було достатньо. Чому? Пробив ритм! Вона чекала на ту переміну — від церковної деномінації до підтвердженого Месії. І ось Він був — Месія, про якого говорив

Мойсей: “Господь ваш Бог підніме Пророка, подібного мені”. І ось Він з’явився. Ритм перемінився, підтверджене Насіння розпізнало Це.

210 І коли справжнє Слово Бога падає на підтвердженого, на Насіння, і вони бачать те підтвердження Слова, вони розпізнають Його. Вони дивляться на Слово, вони знають перехідний момент, вони знають час, вони знають переміну, вони знають такт, що повинен був настати на ту годину. Аллілуя! Вони знають такт, вони знають момент, вони знають, яка має бути послідовність. Розумієте, Це знає тільки Обраний.

211 Коли Пилип побачив це, він не міг більше терпіти, він знав, що то Месія. Тож він пішов до одного приятеля, вони разом вивчали Біблію. “Натанайле, — сказав він, — пішли, побачиш одного Чоловіка. Пішли, побачиш, кого ми знайшли — ми знайшли Ісуса Назарянина. Ми знайшли Ісуса Назарянина, це Пророк, про прихід якого говорив Мойсей. Ми знайшли Його. Ми знайшли Його”.

212 Той сказав: “Як таке може бути? Я просто... Де Він був?” Бачите, він не... Бачите, він не відчув ритм точно. Вони займалися вивченням. Та коли той прийшов туди, він сказав йому, представив йому Слово.

213 І коли він прийшов туди, Ісус сказав: “Ось ізраїльтянин”, — ритм почав проникати, велична драма виконувалася там на платформі, тобто, на землі, того дня. Можливо, Ісус стояв на камені, говорив з людьми. І коли Пилип з Натанайлом підійшли, Він поглянув на нього й сказав: “Ось ізраїльтянин, що в ньому нема лукавства”.

Той сказав: “Раббі, коли Ти дізнався про мене?”

214 Він сказав: “Перш ніж Пилип покликав тебе, коли ти був під деревом, Я бачив тебе”. О-о, оце так!

215 Він був частиною цього! Він сказав: “Ти — Син Божий! Ти — Цар Ізраїлів”. Не мало значення, яким був такт цього світу та усяких їхніх вечірок, що дісталися їм від—від деномінацій — то не було тією величною Симфонією Бога. Амінь. Він сказав: “Ти — Цар Ізраїлів! Ось хто Ти! Я бачу це. Я знаю це”. Чому? Він був Обраним. Обране Насіння знає. Так було завжди у кожній епосі, що вони знають це.

216 Ти скажеш: “Але ж, Брате Брангаме, як же бути з моєю матір’ю й татком, як бути з моїми родичами, як бути з моєю деномінацією, що—що вони зроблять? Вони викинуть мене. Хіба то...” Якщо не можеш дивитися вперед, дивися вгору. Не старайся дивитися вперед, все одно, поклади свою руку в Його. Нехай Він веде тебе. Дивися вгору, не дивися вперед. Скажеш: “Чому, чому інші насміхаються з мене, що у мене довгі коси, і що я не ношу шортів, і що я залишаю церкву”. Хм! Страждання заради Імені Його — це болі зростання в Його благодаті. Так.

Розумієте, страждання за Його Слово — це болі зростання в Його благодаті. Так, панове! Просто пам'ятай — то все благодать Божа, яку було дано тобі. О-о, подумати тільки!

217 Подібно як сказав Павло, аллілуя, в нього була якась неміч, дещо таке, що не давало йому спокою. Він... Диявол бив його в обличчя, завдавав удар за ударом. І він тричі звертався до Господа, щоб забрав це в нього, говорив: “Я не хочу цього, Господи. Забери це від мене!”

218 І потім, однієї ночі Господь проговорив до нього, сказав Савлові, тобто: “Павло, Моєї благодаті достатньо”.

219 Він говорив: “Тоді я буду хвалитися своєю неміччю. Я хвалитимуся нею. Я знаю, що Ти є Зцілютель. Я бачив, як Ти уздоровляєш хворих, воскрешаєш мертвих, і виганяєш бісів, відкриваєш очі сліпим. Але я звертався до Тебе, й Ти сказав мені, що головне те, що Твоєї благодаті достатньо, значить, цей біс, що непокоїть мене — це болі зростання у Твоїй благодаті. Значить, я буду хвалитися своїми немочами. Чому? Щоб я не величався численністю об'явлень”. Розумієте?

220 Розумієте, в нього—в нього було дещо таке, чого не мали інші учні — він бачив Його після Його смерті, похорону, воскресіння та вознесіння. Він бачив Його. Одні говорили: “Ну, я ходив з Ним”. Так само й кожен на вулиці ходив. Але Він говорив з Павлом після того, як Він помер, був похований, воскрес, та вознісся, та повернувся назад у вигляді Полум'яного Столпа. То було більшим за те, що мав хто-небудь з інших. Амінь.

221 Він сказав: “Якби я не величався, й не хотів будувати великі семінарії та усе інше, та іще що-небудь величне, — щоб я не—не підносився через численність цих об'явлень, Бог дозволив посланцеві сатани постійно докучати мені”. Він сказав: “То коли я слабкий — я сильний”. Амінь. Амінь. Болі зростання у благодаті! Амінь. Ми могли б надовго затриматися на цьому; минула година й сорок п'ять хвилин, і—і ми переживаємо болі у Його благодаті.

222 О-о, Він може дозволити перепуття. Він може дозволити перепуття, щоб випробувати нас, щоб удосконалити нас для Його служіння. Він може дозволити це тепер, Церкво — і ті, хто тут, і на півці. Він може дозволити перепуття, щоб це прислужилося нам.

223 Подібно як Він вчинив з Даниїлом. Одного дня Він влаштував Даниїлові невеличке розпуття. Ви знаєте, він був визначною людиною там у Вавилоні. Він зробив ось як: Він дав цареві повернутися проти нього та кинути його у яму з левами. Це тільки вдосконалило його. Авжеж, вдосконалило!

224 Дозволив єврейським дітям попасти у розпалену піч. Вони твердо визначилися стояти з Його Словом!

225 Він може допустити дошкульні слова, дозволить їм сміятися з тебе за твої довгі коси, дозволить їм сміятися з тебе, говорячи:

чому ти став святенником—стрибуном чи кимось іще. Може бути, може, тобі дозволять сміятися... можливо, тебе висміюватимуть за оце, оте, оте — то все гаразд. Це розпуття, це невеличкий перехідний момент. Це для того, щоб довести щось.

226 Розумієте, єдине, що вчинило те перепуття єврейським дітям, що стали на Слово — воно тільки звільнило їх від пут, що були в них на ступнях ніг та гомілках.

227 І часом буває так, що потрібні тяжкі випробування, щоб з тебе впали пута цього світу. Іноді Бог дає нам пережити невеличке випробування, розумієте, щоб побачити, що ми робитимемо, щоб забрати тебе від світського. Або, інакше кажучи, дасть тобі пережити невеличке випробування та вишпурне тебе з тієї організації й з тих уявлень, що “методисти й тільки вони, баптисти, чи п’ятидесятники, тобто, це—це тільки вони, і все. Якщо ти не віриш так, як вірить у це моя церква — то ти не віриш взагалі”. Іноді Він дозволяє статися невеличкому випробуванню. Може, в тебе захворіє дитина. Може, дещо станеться прямо у годину смерті. Може, від тебе когось буде забрано, чи якимось так. Що це має вчинити? Відірвати тебе, виявити тобі дещо, відкрити тобі очі. Може, ти часом приходиш, щоб покритикувати. Може, ти слухаєш цю плівку просто щоб покритикувати. Може, Бог робить це, щоб розірвати деякі зі світських пут, що тримають тебе у оковах.

228 Подібно як з тонучим на річці — ти перш повинен витягти цю людину з річки, ніж ти зможеш видалити річку з цієї людини. Правильно. Спочатку треба витягти її з річки, а потім треба видалити з неї річку. Інколи Богу доводиться робити таким чином. З цією метою Він і допускає критичні, перехідні моменти. Стій на Його обігнцях, на Слові, бо вони не підведуть. Майбутнє — це у Його руці. Стій, як стояли оті, не—не здавайся.

229 Авраам, у свої критичні моменти, знав, що Бог зможе воскресити його сина з мертвих, оскільки він і одержував його у критичні моменти. В Авраама настав його критичний момент. І після того, як він вірив Богу та бачив усякі Божі чуда. Двадцять п’ять років він чекав на хлопчика, обіцяного сина, і потім Бог сказав йому піти принести в жертву те саме, що він очікував. О-о, тільки уявити, оце так момент! Але чи захитався Авраам? Почитайте 4-й розділ Римлянам, сказано, що він був “цілком упевнений”. Амінь. Він був цілком упевнений: те, що Бог обіцяв — Бог здатен виконати. Амінь. Він допустив критичний момент. Він виявляв нам через Авраама, розумієте, що Він може воскрешати мертвих.

230 Авраам сказав: “Я одержав його як воскреслого з мертвих”. Саррина утроба омертвіла, Саррина утроба омертвіла; і він, його тіло омертвіло, він став старим. В неї не залишилося молочних судин, щоб годувати дитину. І в них не було... Що ж, не залишилося нічого. І він сам був безплідним, і вона була безплідною. Розумієте? Ніяк не можна було, абсолютно. І він одержав його як

воскреслого з мертвих, він сказав: “Якщо Бог може це робити, Бог зможе воскресити його з мертвих. Бо той самий Бог, що сказав мені, що ця дитина з’явиться, — і я не зневірювався, і вона з’явилася, — Він може воскресити її з мертвих”. Бо Він робить так, що тим, хто любить Його, усе співдіє на добро. Амінь.

231 Бог, Який дав обіцянку: за останніх днів відбуватиметься оце все, що, як ми бачимо, відбувається! Якщо Він обіцяв сина, і син з’явився; якщо Він обіцяв оці всі речі, які ми бачимо у всьому Писанні, і це збулося, давайте увійдемо у ритм цього. Він обіцяв, що за останніх днів відбуватиметься оце все, і ми бачимо це. Він обіцяв, що Він пошле Ісуса. Аллілуя. Настане Тисячолітнє Царство! Настане новий день. Настане день, у якому сонце ніколи більш не зайде, бо... нам воно більш не буде потрібне, бо Агнець є Світлом того Міста, куди ми направляємося. Амінь.

232 Світанок нового дня, я тепер відчуваю, як він наповняє усе моє єство. Світло нового дня! Світло дня, де нема ночі, нема темряви, нема тіней, нема небозводу, нема—нема темного, похмурого неба, нема глухих ночей, нема могил, нема квіток на могилах, нема поховальних процесій, нема лікарів, нема моргу. Амінь. Я—я відчуваю, як промінчики Його Світла пронизують мою душу. Новий день! Старий витісняється.

233 Коли я відчуваю, як смертна кров струмує по моєму тілу, я відчуваю, як одразу за цим накочується хвиля Духа Святого — “устань та світи”.

234 Щось каже: “Біллі Брангаме, ти старієш, ти втрачаєш міць, твої плечі горбляться, твоє волосся сивіє та випадає”. Це так. І темрява, непроглядна темрява на землі!

235 “Але — устань та світи!” Я відчуваю, як туди падає хвиля Світла славетної Євангелії Ісуса Христа, яка зробила мене новим творінням у Ньому. Я очікую того дня, амінь, нового дня. Я не знаю, яким буде майбутнє. Я не знаю, що прибережено у ньому, у 1964 році — для мене чи для когось іще, але я тримаюся за руку Того, Хто володіє Вічністю, Того, Котрий є Вічність. Амінь.

236 Авраам знав, що Бог може воскресити його, тож він довірився Йому.

237 Отож, на цей новий рік твердо визначтеся залишатися з Його Словом і тим, що у Ньому обіцяне, подібно як робили й інші (Обрані) за інших днів. Якщо ви відчуваєте, що ви побачили Світло Ісуса Христа, яке зійшло на вас, Його проявлення Його величного Святого Духа у ці останні дні. І, пам’ятайте, пам’ятайте — залишайтеся з цим — з тим, що Він вчинив, ви є одні з Обраних; і те, що він, — Обраний за інших днів, як Авраам, — коли він побачив це, в той час як це повністю суперечило науковим доказам. Ной побачив це, і це повністю суперечило науковим

доказам. Мойсей побачив це, і це повністю суперечило науковим доказам. Ці інтелектуальні століття, що минули; але Обрані, хто побачив це, стояли твердо! Амінь.

238 Але, на майбутнє, давайте твердо стояти на обітниці. Бог дав її, Божа справа й довести це до кінця. Я ж просто буду тримати ритм. Коли буде пробито такт часу й буде сказано: “Ось прийшов кінець Вілліаму Брангаму на землі”, — тоді я піду під ритм. Потім, під ритм, я воскресну. Аллілуя. Той, Хто відбиває на вхід, відбиває на вихід, відбиватиме на вхід знову. Це є Божий ритм — “за останніх днів Я воскресну його. Хто вірить у Мене — Життя вічне той має. Хто слухає Слово Моє й вірить у Того, Хто послав Мене — має Вічне Життя, й не прийде на суд, але перейшов від смерті до Життя”. Я буду дотримуватися такту ударів Слова. Амінь. Не ударів серця свого — ударів Слова! Не має значення, що там буде — якщо моє серце не б’ється у такт зі Словом, тоді моє серце неправе. Амінь. Бо Він є Слово! Амінь. Біблія каже нам це, Боже Слово.

239 Деякий час тому я, Біллі та я, коли їхали сюди, слухали одну програму. І то була ця біблійна... година, що зветься пророцтво, година... Як її назва? Щось зв’язане з пророцтвом. “Голос пророцтва”. Насправді це адвентисти сьомого дня. В них чотири чи п’ять різних назв. А спочатку вони називалися міллеритами.

240 Саме вони сказали, отам на зібранні, що “я проголосив себе Ісусом Христом; що Святий Отець зійшов на мене — той Полум’яний Стоп, і я став Ісусом Христом”. Один з моїх друзів випадково був на їхньому невеличкому зібранні, він піднявся й сказав: “Ви повинні будете довести це, бо я викличу його сюди. Я хочу, щоб ви вказали хоча б на один випадок, де він заявляв це”, — розумієте, отак. Той говорив про різні культу та усе інше на землі.

241 Вони знають. Одного разу я встряв з ними у розмову про шабат. Вони дотримуються давнього дня, що минув. Наш шабат — то Дух Святий, так сказано в Біблії: “Прийдіть до Мене, усі струджені й обтяжені — Я дам вам шабат вашій душі”. Не якийсь “день”. Павло каже: “Ви, що дотримуетесь якогось дня — мені страшно за вас”. Розумієте, це так. Так, панове. “Залишається спочинок, — Євреям 4, — народові Божому, що дотримуетесь шабату. Бо ми, що увійшли у Його спочинок, відпочили від своїх справ, як і Бог спочив від Своїх”.

242 Але їхній промовець, деякий час тому, хороша програма, я нічого не маю проти них. Я зробив би все, що в моїх силах, щоб допомогти їм. Спокійно пробачаю їм, що говорили це, бо вони сказали дещо таке, що є неправильним. Але то нічого. Їхня наука дуже схожа на свідків Єгови, та на Християнську Науку, та на оці інші культу, розумієте, така сама. Але, зверніть увагу, вони точно

такі самі, як і будь-яка інша організація, вони, я вважаю, неправі не більше, ніж усі інші. Слово ж завжди є правим, розумієте, Воно одразу доводить Себе. Візьміть до уваги.

243 Та коли він проповідував, цей чоловік сказав: “У нас є книга року”. Цей автор, о-о, як його прізвище, цього проповідника? Я зараз не пам’ятаю точно його прізвище. Нещодавно він проповідував тут у Сіетлі для Християн-Бізнесменів на Всесвітньому ярмарку. І він—він сказав, цей ведучий сказав: “Цей чоловік написав книгу, найвидатнішу на цей рік книгу”. Я не згоден.

244 Книга на цей рік — то Біблія! Вона — Світло світу. Вона — то Сам Бог. Наша Книга року — то Біблія. На цей 1964 рік наша Книга — то Біблія. І на усі інші роки, що настануть, наша Книга — то Біблія. Усі ті роки, що в минулому, Вона була Книгою тих років, що минули, Книгою років прийдешніх, і Вона є Книгою Вічності. Вона об’являє, що то є Бог. Так, Вона об’являє Бога. На кожен рік, що має настати, вона буде Книгою року. Коли—усякий раз, як ви чуєте, що Біблія каже що-небудь, це є обітниця, що підтвердиться, — колись настане Вічне. Біблія — це Та, хто дає нам цю обітницю, коли ви чуєте, як Біблія каже, що настане день, коли Ісус з’явиться. І тепер, коли я кажу сьогодні. . .

245 Маю завершувати, бо я—я провів тут дві години, розумієте, над цим.

246 Дивіться, якщо—якщо Біблія розповідає нам про оце все, що має з’явитися, говорить про оці всі години, через—через які ми пройшли. Дні Ноя передречено. В Писанні передречено дні оцих усіх інших. Було передречено дні Мартина Лютера, дні Уеслі, дні п’ятидесятників. Було передречено цю годину, за якої ми живемо. Усе збувалося так, як було передречено, ідеально точно. Потім, коли. . .Що то було? То є проречене Слово Бога, яке підтвердилося Богом, через що це й стає Світлом години. Розумієте, точно як і з сонцем. В той час як Слово, самé Слово стає Світлом, коли воно підтверджується на той час, якому воно належить. Розумієте, воно підтверджується, і тоді воно стає Світлом години.

247 Іван був Світлом, в нього—в нього було більше Світла, ніж у Іллі та інших. Ілля. Він не був Світлом Іллі, але він був Іллею у іншому вигляді, підтверджуючи Світло. Розумієте, він був оцим. Та коли прийшов Ісус, Він сказав: “На якийсь час він був яскравим та сяючим Світлом. Вам подобається ходити у Його Світлі”. Розумієте?

248 І Іван сказав: “Нині мені повинно гаснути. Нині я маю відходити, надходить кінець сяянню мого Світла. Я маю відходити. Він повинен буде зростати. Він є Світло”.

249 Він сказав: “Я є Світло світу”. Амінь. Це так. “Той самий вчора, сьогодні та навіки”. І Він, як і раніше, є Світлом світу. А хто Він такий? “На початку було Слово, і Слово було в Бога”.

Чому Він був Світлом світу? Якби Він прийшов, сказав, що Він є Месія, і Він би не чинив того, що, як сказано у Біблії, чинитиме Месія, в такому разі Він не був би Світлом світу. Розумієте, саме завдяки підтвердженому Слову це стало Світлом світу.

²⁵⁰ І в цю годину, за якої ми нині живемо — підтверджене Слово цієї години! П'ятидесятники, ви твердите: “говоріння мовами”, й так далі. То був День П'ятидесятниці, то було Світло тодішньої години. Розумієте, це є інший день. Він є Світлом сьогоднішньої години.

²⁵¹ Сьома Епоха Церкви, уся відшліфована, з Христом на вулиці. Місяць позначає її, уся темрява насувається на землю. Світло ж нині пробивається, починає виявляти, що відбуватиметься. Оце все знищиться, і прийде Світло й знищить це. І Святі успадкують землю, лагідні успадкують землю. Земну, місячну темряву буде забрано. Минеться морок ночі, морок від їхньої смерті та віровчень, далеких від Слова Божого, спотворених речей, які вони говорять. І Світло засяє у той день.

²⁵² І пам'ятайте, коли повна Біблія. . . Послухайте, на завершення. Коли оця повна Біблія від початку до кінця підтвердиться, тоді настане Вічний Шалом, Вічний Мир. Розумієте?

²⁵³ Він прийшов, і сказано, що Він був “Миром на землі, благоволінням до людини”, — але світ не прийняв це. Розумієте? Розумієте? Він був Миром для кожного, хто приходив до Нього за Миром. Розумієте? Мир на землі, благовоління до людини — Він був Миром при тому початку нового року, нового Божого дня. Бо чому? Він був підтвердженням Світлом того дня. Розумієте?

²⁵⁴ Але там було іще більше Слова, що повинно було підтвердитися. Він повинен підтвердити іще більше Слова. І коли останнє Слово підтвердиться, точніше, буде підтверджене, тоді смерть буде пожерто перемогою, і мертві у Христі воскреснуть, встановиться Тисячолітнє Царство, й настане один величний Мир, Шалом. Давайте будемо жити для того дня, брате, сестро, для того одного величного Шалому.

²⁵⁵ Пам'ятайте, Біблія — то джерело усякої мудрості, й у ній містяться усі надії на майбутнє. Шалом до Церкви! Будемо молитися.

²⁵⁶ Тут зараз знаходиться невеличка групка. Я—я дві години викладав це новорічне Послання. Ви були дуже терпеливі. Сьогодні вранці, тобто—тобто, в цю післяобідню пору, точніше, чи є тут хто-небудь такий, що не має Шалому, того Миру, про який говорилося, того ототоженого Слова Божого, коли ти й Слово стаєє одно? Коли, якщо Біблія каже Одне, ти кажеш: “Ні, я навряд чи зможу повірити, що це є правильно”, — в такому разі у тебе нема Шалому. Ти не у мирі з Богом, бо Його Слово каже Одне, а ти не погоджуєшся з Цим.

257 Та якщо Слово каже: “Шалом, Мир”, — і у тебе є той Мир, оте кожне Слово, яке каже Бог, ти можеш сказати на нього “амін”, і ти віриш Йому. І коли ти бачиш Його підтвердженням, ти кажеш: “Амін, це є Слово!” Але якесь віровчення, світло, штучне світло, цей світ — чи не закрило це тінню відбите світло, щоб затемнити його, якесь віровчення, говорити: “Ні, я—я вважаю, що—що То було для чогось іншого. Тут не мається на увазі саме Це”, — хоча Слово говорить Це? Ви будете йти за тією тінню, чи ви з’явитесь з тим Світлом?

258 Тут і на плівці, хто б це не слухав, поміркуйте над цим якусь хвилику. І якщо серед присутніх тут є хто-небудь такий, що хотів би, що не має того Світла — підніміть свою руку, щоб заявити про себе, що ви готові ходити у сьогоднішньому Світлі. І якщо там по країні, куди попаде ця плівка, є хто-небудь такий, що не має Цього, підніміть свою руку до Бога прямо там. . . Коли ми будемо молитися, вимкніть свого магнітофона всього на хвилику, станьте на коліна й скажіть: “Господи Боже, я сумнівався, я—я робив *оце*. Я думав: ‘Ну, церква ж сказала, що отого всього не може бути, значить, і *оцього* ось не буде’. І, але я бачу, що це було обіцяне у Біблії, і я бачу аж надто багато всього. Навіть самі небеса проголосили Це. І *оце* все, що сказано, збувається ідеально точно. І Бог на Небі проголошує те саме. Тож я хочу тепер одержати це. Нехай Слово Бога увійде в мене. І дай мені увійти у цей ритм, слухати не те, що каже церква чи проповідник, але дозволь мені увійти у ритм Слова й побачити, що Воно каже. І нехай Воно, у цій величній Симфонії Бога, принесе мені такт Його волі у моєму житті”.

259 Наш Небесний Отче, ми нині приносимо Тобі кожную руку, яка піднялася, усюди. І нехай Святий Дух Божий донесе їм ритм Слова та Його Правду, бо вони повинні переплавитися у Божих синів та доньок, і вони мають стати відблиском Божого Світла на землі. Їм повинно стати проявленням Словом, бо чоловіки та жінки повинні жити так, як жив Ісус, й вірити кожному Слову Бога, й жити Цим, як жив Він, бо Він сказав: “Не хлібом самим житиме людина, але кожним Словом, що виходить з уст Бога”. Не просто якоюсь дещицею цих Слів, частиною цих Слів, але — “кожним Словом, що виходить з уст Бога”.

260 Слово Мойсея нічого не давало в дні Ісусової епохи. Слово, Слово, що було за днів апостолів, нічого не дає у цей день. Потрібне Слово, обіцяне на цей день. Вони самі говорили й прорікали це Духом Святим, що відбуватиметься за останніх днів, як церкви стануть горді, зарозумілі, як підніметься розпусниця, й блудниці займуть місце разом з нею, і як вони затемнять землю. І за Лаодикії, за останньої церковної епохи Ісуса буде геть забрано з церкви.

261 О Господи, дай мені стояти з Ним, зі Словом. І проявляти Його Світло через нас усіх, коли ми з рішучістю вступаємо у цей новий

рік. Не знаємо, що буде у цьому новому році, але ми тримаємося за Нього, за Слово, який знає усю Симфонію від початку до кінця. Йому відомий кожен порух і кожен перехідний момент. І, Господи, ми просто спостерігаємо за Ним, не спускаємо з Нього очей, зі Слова. Тоді, коли ми побачимо, як з'являються оці всі речі, ми знатимемо, що ми попали у ритм Слова. Даруй це. Спаси душу кожного загинулого, Господи, що знаходиться тут, і кожного, хто слухає плівку. Ми передаємо їх Тобі, заради Твого Царства, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

²⁶² Отож, там... Радий був провести з вами увесь цей ранок. Отож, з тих пір, як я почав, минуло рівно дві години — від без п'ятнадцяти на одинадцять до без п'ятнадцяти на першу. Я говорив Меді. Я сказав: “Я повернуся о пів на другу”. Отож, ми не за те, щоб перевищувати дозволену швидкість. Не думаю, що нам слід так робити, розумієте, чинити це. Отож, ми дякуємо вам. Я хочу сказати тепер... .

²⁶³ Террі вимкнув свого магнітофона, бо це є та плівка, що буде розсилатися. Думаю, що *ваші* ще ввімкнено, то є все нормально, розумієте, бо я збираюся звернутися до церкви.

²⁶⁴ Звичайно ж, я ціную, що ви всі тут. І часто я думаю, що для мене це є невеличким відпочинком — приїхати сюди у далечину пустелі, як я називаю це. Приїжджаю через усю пустелю аж сюди, й дивлюся, бачу тут під деревами цю невеличку групуку, якраз біля ріки. І ми зараз знаходимося на східному березі ріки. І я—я вірю, що Бог благословить вас, усіх до одного. Нехай Бог, Шалом буде з вами. Це є Його мир.

²⁶⁵ І мені дійсно дуже шкода, що протримав вас отак, але, ось, просто щоб записати це на плівку. Коли, як Господь зволить, саме про це я збираюся проповідувати у—у Феніксі, у неділю ввечері. Потім, з понеділка в мене будуть невеличкі коротенькі зібрання, й таке інше. Я поставив собі за мету в серці на цей рік, як Господь зволить... .Я—я геть знесилений і вимучений. Розумієте?

²⁶⁶ І нам усім відомо, що це і є ототожнення. Ми знаємо, що таке Третій Ривок. Ми всі, ми всі розуміємо це. Отож, у вас є, у вас буде плівка. Розумієте? І, думаю, що це просто якийсь час лежатиме без діла, поки не прийде вирішальна година переслідування. Ось коли це буде. Воно заговорить. Воно проявлятиметься, точно як і ті п'ять ознак підряд, безпомилково, в точності. І нині я думаю, просто чекайте, розумієте, побачте, що буде вчинено. Отож, я проходитиму знов і знов те саме, щоб розібратися.

²⁶⁷ Коротенькі зібрання. Я буду старатися проводити, щовечора виходити раніше. Буду займати десь хвилин по тридцять, і скажу щось про Божественне зцілення чи якимось так. І коли я буду готовий знов записати щось на плівку, я або приїду сюди, у далечинь пустелі, чи туди у скінію, чи ще кудись, де можна буде записати плівку, де ми будемо серед своїх, щоб я міг висловити те, що я бажаю, отак от. Але, розумієте, Ісус... .

268 Пам'ятайте. Розумієте? Я маю пильнувати. Коли я бачу, як ті люди просто повністю, гордовито виходять, думаю, я постарався висловити це сьогодні вранці. На них густий морок. Вони не можуть інакше. Я пробачаю їм, розумієте, за те, що не слухали. І бачили те, що Бог вчинив, і все одно вони не хочуть цього зробити. Я все одно молюся: “Боже, пробач їм”. І я кажу це від всього свого серця. Кажу це не тому, що мій Господь сказав був це, але я хочу спочатку відчутти у своєму серці, що я дійсно пробачаю.

269 Я не ізольуюся від людей. Я не хочу так робити. Розумієте? Тому що я—я...В мене є Послання до них — “спасіння”. Я маю їздити до них. Розумієте? Отож, я проводжу час з тринітаріанцями, з методистами, баптистами, лютеранами, п'ятидесятниками, адвентистами сьомого дня та усякими іншими. Тому що я шукаю спасти того, хто загинулий, якщо мені вдасться; принести Це, показати їм Світло. І нехай Господь буде з вами.

270 В мене тут був наш—наш первинний невеличкий список зібрань. Я не знаю, чи є у вас вони, чи ні, тутешній розклад. Якщо хто-небудь з вас...Я залишу його лежати тут. Пастор зачитає його вам, де ми повинні будемо зустрічатися, і — як Господь зволить. Тобто, Господь зволить. Я не маю жодного внутрішнього спонування на оце все, просто їжджу, стараюся робити все, що у моїх силах. І якщо у вас у тій місцевості є хто-небудь з близьких, що хотів би приїхати на одне з зібрань, що ж, ви напишіть їм листа й скажіть їм відвідати одне з цих зібрань.

271 Благословить вас Бог. Приємно було побачитися з вами, Брате Стрікере та Сестро Стрікер, та з усіма тутешніми людьми. Отож, деякі з них, я навіть не знаю ваших імен. Але я—я знаю вас, за свідоцтвом Святого Духа, що ви є мої брати й сестри. І—і я люблю й поважаю вас. І бути тут з вами — це таке велике задоволення.

272 І я знаю, як ви—ви приготували тут обід, буде невеличке спілкування за обіднім столом. Якби тільки було можливо, щоб я міг залишитися. І—і я знаю, що він смачний. Я—я знаю, що у вас найкращі в країні кухарки. Я знаю, що це так. Але мені, мабуть, доведеться обійтися гамбургером, візьму собі по дорозі. Мій час розписано по хвилинах — трохи *тут*, і трохи *там*. Певен, що ви всі розумієте. [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Це не тому, що я не хочу залишатися. Богу це відомо. Я не став би приїжджати сюди...Розумієте?

273 Хтось сказав: “Невже ти поїхав би туди й проповідував тридцяти людям, в той час як ти міг би проповідувати те саме десяти тисячам?” Авжеж. Чисельність не має жодної різниці. Я хочу дивитися, де Це приймається.

274 “Не розкидайте своїх перлин перед свинями. Вони повернуться й потопчуть їх під вашими ногами, потім повернуться й розірвуть вас”. Розумієте? Але — не розкидайте там своїх перлин.

275 І я відчуваю, що те, що я кажу тут — це не є розкидання перлин перед свинями. Я вважаю, що це виявляє дітям коштовні перлини, які належать їм. Розумієте? Він по тисячу разів опускає інструмент у багновище та грязюку.

276 Чи звертали ви коли-небудь увагу на лілію, звідки вона проростає? Прямо з дна багнистої ями на ставку. І вона важко працює день і ніч, щоб пробитися до світла. Та щойно вона проб'ється до світла — розквітає й стає найпрекраснішою квіткою з усіх. Ось що таке лілія. Вона пробивається з земної грязюки й нечистот.

277 Ось де знаходять коштовності, сховані тут у цьому золотоносному штаті країни. Де знаходять золото — глибоко у грязюці. Де знаходять рубіни й коштовності — у мулистій грязюці. Саме так. Ось звідки ми усі прийшли — зі світського багновища й грязюки. Але оці ось тут. . .

278 Я — золотошукач. Що робить золошукач? Він шукає золото. Потім, коли він знаходить, він чистить його. І він вибиває його, й переплавляє його, й підготовлює його.

279 *Оце ось — копальня Золота. Розумієте? Я увесь час шукаю отут прекрасні коштовності. Розумієте? Віднаходжу їх тут, десь у пилюці, й відполіруюю їх. Й кажу: “Господи, ось же вони. Ось же брат. Ось народжений згори Християнин. Ось прекрасна молода леді. Ось прекрасна жінка середнього віку, літня, о-о, молода жінка, хто б то не був. Ось вони, Господи. Вони є Твоїми коштовностями. Встав їх у Свій вінець, Господи. Вони сяятимуть отак на віки вічні”.*

Допоки побачу вас — Шалом. Нехай Божий мир буде з вами!

280 Гаразд, пасторе, виходь сюди. Добре. Отож, благословить вас Бог. І я побачуся з усіма вами трохи пізніше.

ШАЛОМ UKR64-0112
(Shalom)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у неділю вранці 12 січня 1964 року на зібранні у приватному будинку в С'єрра-Віста, штат Арізона, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом "Voice Of God Recordings".

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org